

44

சிறுகதை மாத இதழ் மஞ்சரி

ஆசிரியர்: மு.தயாளன்

பங்குளி 2024 100துபா

வாசித்து வாசித்து வாழ்வை வளமாக்குவோம்

இலக்கியம் பிரசுராலயம்

Luxmi
Publication
www.luxmi.com

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

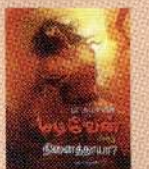
மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

மு.தயாளன்

க. ஆர்த்திகா

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

சியாமளா

பிரமி

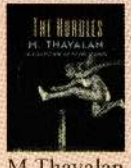
M. Thayalan

M. Thayalan

M. Thayalan

M. Thayalan

மு.தயாளன்

எனது எல்லாப்புத்தகங்களும் சிறுகதை மஞ்சரிகளும்

Amazon Kindle இல் உள்ளன.

www.amazon.co.uk/ebooks இல்

Type M. Thayalan

இலங்கையில் உள்ளவர்கள்

Commercial bank Account No: 8370042817

மற்றைய நாடுகளில் உள்ளவர்கள் உங்கள் விருப்பத்தை

luxmi2128@gmail.com இற்கு அனுப்பினால் payment link

அனுப்பி வைக்கப்படும்.

விடிவுதான் எப்போது?

நாட்டில் தேர்தல்காலம் வருவதுபோல் இருக்கிறது. அரசியல்வாதிகள் பொய்களைக் கூறுவதற்கு தங்களைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மக்களை எந்த அரசியல்வாதியும் பொருட்டாகக் கொள்வதில்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரை மக்களின் வாக்குமட்டும்தான் அவர்களுக்கு வேண்டும். அதற்காக தலை கீழாக நிற்கவும் அவர்கள் தயாராக உள்ளனர். வாக்களித்தல் ஜனநாயகம் என்று கூறப்பட்டாலும் சர்வாதிகார வழி முறைகளிலேயே வாக்கு மக்களிடம் இருந்து பெறப்படுகிறது. பொய்யான வாக்குறுதிகள் கூட ஒரு வகையில் மக்களின் சுதந்திரத்திற்கு எதிரான சர்வாதிகாரமே.

உலக அரசியலும் குழப்ப நிலையிலேயே உள்ளது. அடாத்தாக இன்னொரு நாட்டின் நிலத்தை அபகரித்துத் தமக்கான நாடாக உருவாக்கிய இஸ்ரேல் சண்டித்தன அரசியல் செய்து கொண்டிருக்கிறது. காசாவில் உள்ள மக்கள் இரக்கமற்ற முறையில் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள். அந்தப் போரை நிறுத்துவதற்காக ஐ.நா சபை தீர்மானம் கொண்டு வரும்போது அமெரிக்கா தனது வீட்டோ சக்தியினால் அதனை இரத்துச் செய்கிறது. இப்படியெல்லாம் செய்துவிட்டு அமெரிக்கா தன்னை உலகின் மிகச் சிறந்த ஜனநாயக நாடு என்று வேறு பிதற்றி நிற்கிறது.

ஒரு காலத்தில் மாபெரும் புரட்சியினால் உலகிற்கே முன்மாதிரியாக இருந்த ரஸ்யா, உக்ரெயின் மீது வருடக்கணக்காக குண்டு போட்டு நாசம் செய்து கொண்டிருக்கிறது. மிகவும் செழிப்பாக இருந்த உக்ரெயின்சுடுகாடாக மாறிவிட்டது. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் நாட்டைவிட்டு இடம் பெயர்ந்தும் தம் இன்னுயிர்களைத் தியாகம் செய்தும் உள்ளார்கள்.

இஸ்ரேல், ரஸ்யா போன்ற நாடுகளின் தலைவர்களின் அடாத்தான பைத்தியக் காரத்தனமான எண்ணங்களினால் பல ஆயிரக்கான மக்கள் செய்வதென்றறியாது திகைத்துப்போய் உள்ளனர்.

இவற்றிற்கெல்லாம் விடிவுதான் எப்போது?

மு. தயாளன்

உள்ளடக்கம்...

- 1 விடிவுதான் எப்போது?
- 2 உள்ளடக்கம்
- 3 நேசம் மறப்பதில்லை நெஞ்சம்
கமலினி கதிர்
- 11 படிப்பும் பாதிப்பும்
அலெக்ஸ் பரந்தாமன்
- 15 கொரோனாவும் மஞ்சள் பையும்
தம்பலகாமம் த. ஜீவராஜ்
- 25 பாவம்...
ரஜிதா அரிச்சந்திரன்
- 29 பூனை வாந்தி
ஜே.பிரோஸ்கான்
- 37 Life on the Moon
M.Thayalan
- 45 Appointment with loveK
L. Kishor

விநியோகம்:

யாழ்ப்பாணம்: குலசிங்கம் வசீகரன் ,+94
773788795

மட்டக்களப்பு: வி. மைக்கல் கொலின்
+94 774338878

திருகோணமலை: த. சரண்யா, +94765554649
கனக. தீபகாந்தன் +94772121508

வெண்பா புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்
+ 94 212 225 090

பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை
+94772244616

50 ஆவது மஞ்சரி ஆவணியில் அதிக
பக்கங்களுடன் வெளிவரவுள்ளது.
படைப்புகளை அனுப்பி வையுங்கள்.
படைப்புடன் உங்கள் படத்தையும்
அனுப்பி வையுங்கள். படைப்புகளை
30-04-2024 இற்கு முன் அனுப்பவும்.

நன்றிக்கூரியவர்கள்:

திருமதி ஆர்ந்தி துவாரகன் , திருமதி
சாரு நற்குணையாளன், திரு ரமணன்
நற்குணையாளன் ,செல்வி சரண்யா
தனபாலசிங்கம், திரு வி. மைக்கல் கொலின்,
வணசிங்க அச்சகத்தினர்,

அட்டை வடிவமைப்பு:

ரமணன் நற்குணையாளன்

அட்டைப்படம்: அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

ஒவியர்கள்: G. கைலாசநாதன் , T. செளந்தர் ,
செயற்கை நுண்ணறிவு

முதன்மை ஆசிரியர்

மு. தயாளன்

உதவி ஆசிரியர்கள்

வி.மைக்கல் கொலின். செல்வி த. சரண்யா, திருமதி
சாரு தயாளன்

ஒப்பு நோக்காளர்கள்:

திருமதி ஆர்ந்தி துவாரகன் , திருமதி சாரு தயாளன்

ஆலோசகர்கள்

Dr P.இராசையா

கள நிர்வாகம்

கனக தீபகாந்தன். வி. மைக்கல் கொலின்,
த. சரண்யா

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road,
Berkshire SL3 8QP,UK sirukathai@
gmail.com, +447505455811

Sirukathaimanjari 91, Barathi street,
Trincomalee, Srilanka
sirukathai@gmail.com, +94765554649

சந்தா விபரம்:

Srilanka:1000Rs/Year

Mrs Thanabalasingam, Commercial bank,
Trinco branch, 8370042817

England £20/Year Den/Swiss/Ger:

80Euro/year Can/USA/Amer: \$120

Bank details: M. Natkunathayalan,

Barclays, Sort code 20-37-15, A/C Number

60389307, SWIFTBIC BUKGB22

IBAN : GB11BUKB20371560389307

ஷேக்ஸ்பியர் பத்திரிகை

கமலினி கதிர்

நூலைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு அதற்குள் மூழ்கி இருப்பார்கள். ஆனால் இந்தப் பத்து ஆண்டுகளுக்குள் எவ்வளவு மாற்றம். எல்லோருமே பெரும்பாலும் கைத்தொலை பேசிக்குள் தம்மைத் தொலைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஏன் நூல்களைக் கூட அதிலேயே வாசிக்கிறார்கள். ஒருசிலர் மட்டுமே நூலின் வாசனையை முகர்ந்து எழுத்துக்களைக் காகிதத்தில் பார்த்து வாசிப்பதற்கு விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் கூட அநேகமாக அறுபது வயதைக் கடந்தவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். தொடருந்தில் உட்கார்ந்து இருந்த மதி ஒவ்வொருத்தருடைய முகத்தையும் கூர்ந்து சுவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு இப்படிப் பார்ப்பது மிகவும் பிடித்தமான விடயமாகும்.

தொடருந்து விரைந்தபடியிருந்தது. இரண்டுபேர் இருக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு இருக்கையிலும் ஒருத்தர் மட்டுமே அமர்ந்திருந்தார்கள். சுவசில் இதுதான் வழக்கம். நிறைய கூட்டம் இருக்கும் நேரங்களில் மட்டுமே எல்லா இருக்கைகளிலும் அமருவார்கள். இவர்கள் தனிமை விரும்பிகள். மற்றவர்களுக்கு இடையூறு செய்ய விரும்பாதவர்கள். மற்றவர்களைப்பற்றி அறியும் ஆவல் இல்லாதவர்கள். முன்பு எல்லாம் ஏதோ

மாதத்தில் இரண்டாவது சனிக் கிழமைகளில் மதியும் அவளது நான்கு நண்பிகள் அடிச்சிவிலில் யூலியா என்ற நண்பியின் வீட்டில் சந்திப்பது வழக்கம். அந்த நாள் அவர்களுக்கானது. இந்த நண்பி எண்பத்துஐந்து வயதைக் கடந்தவர்.

திருமணமே செய்து கொள்ளாமல் தனித்து வாழ்கிறார். அவருடைய முதுமையின் தனிமையைப்போக்கி மகிழ்ச்சியாக வைத்திருக்க மற்ற நால்வரும் அவர் வீட்டிலேயே சந்திப்பார்கள். ஒன்றாக ஏதும் உணவு தயாரித்து சிரித்துப் பேசி அன்றைய பொழுதைக் கழிப்பர். தங்கள் தங்கள் குடும்பச் சிக்கல்களை மறந்து தமக்கே தமக்காக அந்த நாளை செலவழிப்பர். சிலநேரங்களில் வெளியில் சுற்றிவிட்டு உணவகங்களில் உணவருந்துவதும் உண்டு.

சீல்சிறி என்ற தரிப்பிடத்தில்லுானா என்ற மெக்சிக்கோ தோழி ஏறினாள். இருவரும் ஒருவரையொருவர் கட்டித் தழுவி நலம் விசாரித்து கொண்டனர். பலவருடங்களுக்கு முதல் ஒன்றாக ஒரு உணவகத்தில் வேலை செய்த இந்தத் தோழிகள் இப்போது வெவ்வேறு இடங்களில் வேலை செய்தாலும் இன்னும் நட்பை தொடர்ந்த வண்ணம் இருப்பது பலருக்கு ஆச்சரியத்தை வரவழைக்கும். யூலியா அவர்களுக்கு மேலதிகாரியாக இருந்தவர். எந்தவித வேறுபாடுகளும் இன்றி எல்லோரையும் அரவணைத்துச் செல்வதில் வல்லவர். அவர் எப்போதும் தான் கடந்து வந்த பாதையில் தவறவிட்ட மணவாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறிக் கவலைப்படுவார். தன் இளமைக் காலத்தில் தன் பெற்றோர் ஒவ்வொரு ஆணையும் ஏதோ சொல்லித்

தட்டிவிட்டதை இன்றும் நினைவு கூருவார். துளசி, மதி என்ற தமிழருடன் பழகியதில் இவர்கள் மறுபிறப்பு பற்றி சொல்லியதில் அடுத்த பிறப்பில்தான் பதினைந்து, பதினாறு வயதிலேயே திருமணம் செய்யப்போவதாக அடிக் கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். இவர்களும் அவரை அதைச் சொல்லிக் கேலி பண்ணுவது வழக்கம். அதை யூலியா என்றுமே தப்பாக எடுக்காமல் கேட்டு இரசித்துக் கொள்ளுவார்.

அடிச்சிவிலில் இறங்கி இருவரும் மேலே செல்லத் தொடங்கினார்கள். யூலியாவின் வீடு கொஞ்சம் உயரத்தில் இருக்கும். பேசிக்கொண்டே மேலே ஏறியதில் மதிக்கு மூச்சு வாங்கியது. ஓரிடத்தில் சிறிது களைப்பாறும் நோக்கத்துடன் அமர்ந்தார்கள். முதிர் இலைகளைக் கொட்டிவிட்டு கொஞ்சக் காலம் மொட்டையாகவிருந்து இளந்தளிர் இலைகளைப் பிரசவிக்கும் இளவேனிற் காலமது. எங்கும் பறவைகளின் கீச்சீச்சு ஒலி நிரம்பியிருந்தது. தங்களுக்குள் ஏதோ கதைகள் பேசிக் கொண்டு இங்கு மங்கும் பறந்தன குருவிகள். தரையில் ஏதோ கொத்தி உண்பதும் பின் கதைப்பதுமாய் பார்ப்பதற்கு வெகு அழகாயிருந்தன. மதிக்கு பறவைகளென்றால் மிகவும் பிடிக்கும். அவர்கள் மொழி தெரிந்திருந்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்குமென்று அடிக்கடி கூறுவாள். இந்தக்குருவிகளைப்

பார்க்கும்போது தாயகத்தில் வட்டக்கச்சி பகுதியில் தான் வளர்த்த அணில், முயல்கள், கிளிகள், மாடு, ஆடு என்று எல்லாமே ஞாபகத்திற்கு வரும். போர்க் காலத்தில் தங்கள் உயிரைக் காக்க அவற்றை எல்லாம் கூட்டைத் திறந்து விட்டு ஓடியதும் நினைவில் வருவதைத் தவிர்க்க முடியாதிருந்தது. மூன்று நாட்க ளின்பின் போய்ப் பார்த்தபோது கிளிக ளைக் காணாமலும், ஆடும், மாடும் பொம்மர் தாக்குதலில் தம் இன்னுயிரை விட்டு இறந்து கிடந்ததும் இப்போது நினைத்தாலும் நெஞ்சைப் பிசையும். இரத்தம் உடலில் காய்ந்து கால்களைப் பரப்பியபடி அவை கிடந்த கோலம் மனதை என்னவோ செய்தது. தன் தம்பி அவற்றைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு ஓவென்று சுதறியமுததைத்தான் இலகுவில் மறக்க முடியுமா? அவற்றின் இறப்புக்கு தங்கள் சுயநலந்தான் காரணமோ என்று அடிக்கடி நினைப்பாள். வேறுவழியில்லாத நிலையில் தான் தாங்கள் ஓடினோம் என்று மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாலும் அந்த வாயில்லா ஜீவன்களின் இறப்பு இன்றுவரை அவளைத் தவிக்கவே செய்கின்றன. குடும்ப அங்கத்தினர் போல வளர்ந்த அவற்றின் பிரிவு நெஞ்சை உலுக்கியதில் எந்த ஆச்சரியமும் இல்லை. கவிசில் சின்னஞ் சிறு குருவிகளைப் பார்க்கும்போது அந்த நினைவுகள் முட்டி மோதுவதை

தவிர்க்க முடியாமல் இருந்தது.

லீனாவுக்கு அவள் நினைவுகள் புரிய வேறுதிசைக்கு திருப்பும் நினைவுடன் பேச ஆரம்பித்தாள். லூனா அடிக்கடி கூறுவாள் மெக்கிக்கன் கலாச்சாரமும் கொஞ்சம் ஆசியக்கலாச்சாரம் போலத்தானிருக்குமென்று. சிலியில் வாழும் சிலர் ஆசிய இனத்தவரின் நிறம் மட்டுமன்றி முகச்சாடைகளிலும் ஒத்திருப்பதாகவும் மாயன் நாகரீகம் இந்து நாகரீகத்தை ஒத்ததாக இருப்பதாக தான் நம்புவதாகவும் கூறுவாள். தாங்களும் இப்படித்தான் வீட்டு மிருகங்களுடன் மிகவும் நெருக்கம் பேணி வருவதாகச் சொன்னாள். தான் மெக்கிக்கோவிலிருந்தபோது தன்னுடைய பெற்ற நாய்க்குட்டி இறந்ததை தான் இன்னும் மறக்காததைக் கூறினாள்.

கழுத்தை ஆரத்தழுவி முத்தமிடும் மென் காற்றை இரசித்தபடி மீண்டும் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். அந்த மெல்லிய சில்லென்று வீசிய காற்று உடலைச் சிலிர்த்த வைத்து மனதை ஆறுதல் படுத்தியது. பக்கத்தில் உரசிக் கொண்டு வந்து நின்ற சிற்றுந்திலிருந்து “ஹாய் ஏறுங்கள்” என்று ஏற்றிக் கொண்டு விரைந்தாள் ஈர்மா. சிற்றுந்தில் துளசி இருப்பதைக் கண்டு ஒருவரை ஒருவர் சுகம் விசாரித்த பின் “இன்று எங்காவது போகிறோமா அல்லது” முடிக்குமுன் “யூலியிடம் கேட்போம்” என்றனர். எனக்கு மனம் சரியில்லை. கொஞ்சநேரம் கேபிள்

காரில் போவோமே” என்றாள் மதி.

கணவனை தன் முப்பத்திரண்டு வயதில் பறிகொடுத்துவிட்டு இரண்டு பெண்குழந்தைகளுடன் இங்கு வந்தவள் துளசி. மொழி தெரியாத இந்த நாட்டில் காலுன்றி இன்று பிள்ளைகளை ஒரு நிலைக்கு கொண்டுவந்துவிட்டாள். ஆனால் இன்றும் தன் காதல் கணவனின் நினைவில் கொஞ்சமும் விலகாமல் மனதால் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவள். இன்று ஐம்பத்தாறு வயதிலும் அழகு குறையாமல் பார்ப்பவர்களுக்கு மரியாதை ஏற்படும் வகையில் தமிழ்ப்பண்பாடு கொஞ்சமும் குறையாமல் வாழ்பவள். மறுமணத்திற்கான வாசல்கதவுகள் திறந்திருக்கும் இந்த நாட்டில் எந்த விதச் சலனமுமின்றி தன்சயத்தை இழக்காமல் வைராக்கியத்துடன் வாழ்கிறாள். எல்லோருக்கும் அவளிடம் மிகுந்த மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. எல்லோரிடமும் அன்புடன் பேசும் பண்பே எல்லோரும் மதிப்பு வைக்கக் காரணமா யிருந்தது. யாராவது மனம் நோகப்பேசினாலும் தங்களிடம் இருப்பதைத் தானே ஒருவரால் கொடுக்கமுடியும். அவர்களிடமிருந்து நாம் வேறு எதை எதிர்பார்க்க முடியும் என்று வெகுசாதாரணமாக எடுத்துக்கொள்வாள்.

ஈரமாவின் சிற்றுந்திலிருந்து எல்லோரும் இறங்கி ஒருவரையொருவர் ஆரத்தழுவி அன்பைப் பரிமாறித் தாம்தாம் கொண்டு வந்த சிற்றுண்டிகளைப் பரிமாறி அளவளாவத் தொடங்கினர். ஈர்மாவுக்கும் யூலியாவுக்கும் ‘கட்லர்’ என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். அநேகமான சுவீஸ் நாட்டவர் கட்லற்றை மிகவும் விரும்பிச் சாப்பிடுவர். நம்நாட்டவர் பலர் உணவகங்கள் தொடங்கியதால் இந்நாட்டவர்கள் எமது உணவை விரும்பி உண்ண ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இப்போது உணவு மட்டுமன்றி எம் இளையவர்கள் பலர் இந்நாட்டுக்காரரைத் திருமணம் செய்வதும் இரு கலாச்சாரமும் ஒன்றிணைவதும் வரவேற்கக்கூடியதாகவே இருக்கிறது. இந்த நாட்டவர்களைத் திருமணம் செய்யும் கலப்புத் திருமண விழாக்களில் எமது சமயசடங்குகளுடன் திருமணம் நிகழ்வதும் இந்நாட்டவர்கள் கூட எமது உடைகளை அணிந்து வருகை தருவதும் எம்மவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியையே தருகிறது. கையில் ஒரு பையுடன் ஓடி வந்தவர்கள் தம் கட்டுமழைப்பால் இன்று சொந்த வீடுகளுடன் நிறைவாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது எவ்வளவு பெருமைக்குரிய விடயம். இந்த நாட்டவர்கள் பொறாமைப்படக்கூடிய அளவிற்கு வளர்ந்து விட்டார்கள்.

அன்றைய பொழுது அரட்டையும் சிரிப்புமாய் கழிந்தது. கேபிள் காரில் இரண்டு மூன்று தடவை போய் வந்தும் சிறுவர்கள் போல் மகிழ்ந்தார்கள்.

“இப்போது மனம் சரியாயிட்டுதாமதி” என்று கேட்டும் அவளை உற்சாகப்படுத்த தினார்கள். இவர்கள் ஐவரும் கூடும் போது தங்கள் பிரச்சனைகள் சிலவற்றுக்கு கூடிப்பேசி தீர்வுகண்டுவிடுவார்கள். இந்த ஐவருக்குள்ளும் எந்த ஒளிவுமறைவும் இருந்ததில்லை. மதி துளசியிடம் கூடுதல் உரிமையுடன் அதுவும் சிலதருணங்களில் தன் பிள்ளைகளிடம் எவ்வாறு நடந்து கொள்வது என்பதுபற்றிக் கேட்டுக் கொள்வாள். சிலநேரங்களில் தன் மகனோ மகனோ பிடிவாதம் பிடிக்கும் தருணங்களில் அல்லது பணவிடயங்களை எவ்வாறு கையாள்வது என்று தன் சந்தேகங்களை பிரத்தியேகமாகக் கேட்டுக் கொள்வாள். துளசி அறிவுக்கூர்மையும் புதியனவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளும் பண்பும் கொண்டவள். “துளசியக்கா! நான் ஒருக்கா உங்கள் வீட்டுக்குப் பிள்ளைகளைக் கூட்டிவர வேண்டும். எப்ப சத்யாவும் நித்யாவும் நிற்பார்களென்று கேட்டு எனக்கு ஒருக்கா சொல்லுங்கோ” என்றாள். இப்படி அடிக்கடி இருவீட்டுப்பிள்ளைகளும் சந்திப்பது வழக்கம்

அடுத்தவாரம் துளசியின் கணவரின் நினைவுநாளாளுக்கு மீண்டும் எல்லோரும் அவளின் வீட்டில் சந்திப்பதாகக்கூறிப் பிரிந்தார்கள். தாயகத்தில் கொழும்பில் நடந்த மத்திய வங்கிக் குண்டுத்தாக்குதலில் அங்கு கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த அவள் கணவனும் சிதறுண்ட

போனான். சிதறுண்ட ஏனையோரின் உடல்களுடன் சங்கமித்த இவள் கணவனின் உறுப்புகளைத் தனியாகக் கண்டு பிடிக்கமுடியுமா என்ன? கூட்டியள்ளி ஒப்படைக்கப்பட்ட கணவனின் அங்கங்கள் துளசியால் என்றுமே மறக்க முடியாதவை. அதில் எத்தனை பேரின் அங்கங்கள் அடங்கி இருந்ததோ? அந்தநாளைய நினைத்தால் இன்றும் துளசிக்கு உடலெல்லாம் நடுங்கும். இறப்புக்கு வந்த கணவனின் நண்பர்கள் அவனது இருக்கை அதுவல்ல என்றும் ஏதோ சந்தேகம் கேட்க அந்த நேரத்தில் அவ்விடம் வந்ததாகச் சொன்ன போது நெஞ்செலும்பையாரோ திருகி எறிந்தது போல் இருந்தது. விதி எப்படியெல்லாம் விளையாடியிருக்கிற தென்று எண்ணி யெண்ணி நொந்திருக்கிறாள். இத்தனை வருடமாகியும் அந்தநாள் நினைவு தரும் வலி சொல்லுந்தரமன்று. அந்த நினைவு நாளில் அவள் யாரையும் பார்ப்பது மில்லை. பேசுவதும் இல்லை. அவனது உடமைகளுடன் மௌனமாகப்பேசி ஆத்மார்த்தமாகக் கணவனுடன் இணைந்திருப்பான். அடுத்தநாளே நண்பிகளுடன் நினைவுநாளாக பகிர்ந்து கொள்ளுவாள்.

ஒருமுறை முதல்நாள் துளசிவீட்டுக்கு தற்செயலாக சென்ற மதி அவளைப் பார்த்து உறைந்து போனாள். சீப்பில் இருந்த கணவனின் தலைமுடி கூட அவளிடம் ஒரு சிறுபேழையில் பாதுகாக்கப்

பட்டிருந்தது கண்டு அவர்கள் ஆத்மார்த்த இணைப்பில் நெகிழ்ந்திருக்கிறாள். மழை எப்படி நம் கட்டுப் பாட்டில் இல்லையோ அப்படி அன்று முழுவதும் தன் கணவனின் நினைவு மழையில் குளித்தபடியிருப்பாள். மதியுடன் தன் உணர்வுகளைப் பகிரும்போது “மதி! அவர் என்னுடன் பேசிய வார்த்தைகள் என்னை இன்றும் கைபிடித்து அழைத்துச் செல்கின்றன. பிள்ளைகளை எப்படி வளர்க்க வேண்டுமென்று அவர் கனவு கண்டாரோ அப்படி வளர்த்து விட்டேன்.”

“நீயில்லாத மாளிகையை பார் பிரபா பார். உன் நிழலில்லாமல் வாடுவதை பார் பிரபா பார். உறக்கமென்று படுக்கை போட்டால் ஓடிவந்து எழுப்புகின்றாய். ஒருவராக வாழ்ந்திருந்தோம் ஓடிவிட்டாய் நீ மட்டும்” என்று பழைய பாடலில் சில வரிகளை மாற்றி எனக்காகச் சொல்லுவேன். அது எனக்கொரு ஆறுதல். துளசியின் கைபற்றி ஆறுதலாக ஒருவருடம் மட்டுமே மதியால் முடிந்தது. பிறரிடம் பகிர முடியாத வேதனையை நான் இப்படித்தான் பாடல்வரிகளை மாற்றி என் உணர்வுகளுக்கு ஒரு வடிகால் தேடிக்கொள்வேன். என்னுடைய மனசோடை ஓட்டியிருக்கிற மனக்குள்ளேயே உட்கார்ந்திருக்கிற அவரது வாசம் இப்ப அவரின் உடைகளில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மறைந்து கொண்டு வருகிறதைத்தான் இப்ப என்னாலை தாங்க முடியுதில்லை. துளசி கண்களில் கண்ணீர் துளிர்க்க நெகிழ்ச்சியுடன் கூறினாள்.

“அக்கா! இழப்பின் வலியை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியுது. நாங்கள் வளர்த்த ஆடு, மாடு, முயல், கிளி என்பவற்றின் இழப்பைத் தாங்க முடியாமல் நான் அனுபவித்த வேதனை. கடைசிமட்டும் ஒன்றாய் வாழ்வோமென்று நீங்க நம்பி இருந்தபோது இளமையிலேயே உங்களை விட்டிட்டு அவர் போனபோது உங்களுக்கேற்பட்ட சோகம் எவ்வளவு என்பது எங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாதா? என்னக்கா செய்கிறது? வாழ்க்கைக்கு ஒரு ‘கரன்டியும்’ கிடையாது. நாளைக்கு ஏன் அடுத்து நொடிக்கே ‘கரன்டி’ கிடையாது. எந்த உறவும் கடைசி வரை வருமென்று நினைக்கவும் முடியாது. வாறதை ஏற்றுக் கொண்டு போக வேண்டியதுதான். உங்களிடம் நாங்கள் பார்த்துக் கைக்கொள்ள வேண்டிய எவ்வளவோ விடயங்கள் இருக்கிறது. என்றோ உங்கள் கணவர் சொன்ன வார்த்தைகளை மட்டுமே உணர்ந்துகொல்போல் பற்றிக்கொண்டு இவ்வளவு தூரம் வந்திட்டங்க. பிள்ளைகளையும் எந்த சவால்களையும் எதிர் கொள்ளத்தக்கவர்களாக வளர்த்து விட்டீர்கள். இனி என்ன அக்கா வேணும்” கேட்ட மதிக்கு

“எனக்கு ஒரேயொரு ஆசை. மகள் சத்தியாவின் திருமணத்தை ஐயரைக்

கூப்பிட்டு சும்மா அர்த்தமில்லாத சடங்குகளோடை செய்ய எனக்கு விருப்பம் இல்லை. அதற்கு மாப்பிள்ளைவீடு சம்மதிக்காமல் ஐயரைக் கூப்பிட்டால் விதவை செய்யக்கூடாது என்றும் கணவன் மனைவியாகத்தான் தெத்தம் பண்ணவேணும் என்றும் என்னைத் தள்ளிவிட்டு விடுவார்கள். அப்போது நான் மட்டும் தனியச் செய்கிறதற்கு மகளோடு சேர்ந்து நீயும் உறுதியாக நிற்க வேணும். அந்தநேரம் எனக்கு உன்னுடைய சப்போட் வேணும் மதி.” கூறினாள் துளசி.

“கட்டாயம் நிற்பன் அக்கா”

“நானும் உங்களைப்போலத்தான் நினைக்கிறேன். இந்த சமயச்சடங்குகளில் எனக்கும் ஆர்வமோ, நம்பிக்கையோ கிடையாதக்கா. ஒரு விளக்கமும் இல்லாமல் மனதிலும் ஓட்டாமல் இதுகளையேன் செய்வான்? நான் கடவுளை நம்புகிறன். வெறும் சடங்குகளையிலை. ஆன்மீகம் வேறை, மதம் வேறையென்று எங்கடை அப்பா சொல்றவர். நீங்களும் அப்பிடித்தானென்று எனக்குத் தெரியும். உங்கடை பிள்ளைகளை நீங்க தனித்து வளர்த்த போது இந்த சமூகம் உங்களுக்கு என்ன செய்தது? தன்னந்தனியாய் நீங்கள் மட்டும் வளர்த்தெடுத்த செடிகள் உங்கள் சத்யாவும், நித்யாவும், நீங்கள் ஆசைப்பட்டது போல் செய்யுங்கோ. நாங்க எல்லாருமே உங்களுக்கு ஆதரவாய், துணையாய் நிற்பம். எந்தக் காலத்திலேயோ, ஏன் என்று தெரியாமல், அறியும் ஆர்வமுமில்லாமல் மொக்குத் தனமாய் செய்துவந்த இந்த முறைகளை இனி மாற்ற வேணும். தாய்க்கில்லாத உரிமை மற்றவர்களுக்கு எங்கிருந்து வரும். உங்கள் உரிமையை யாருக்கும் ஏன் விட்டுக் கொடுக்க வேணும்? உலகம் மாறுது. இப்ப இளையவர்கள் அறிவில் சிறந்து விளங்குகிறார்கள். அர்த்தமில்லாத பழக்கங்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். சத்யாவுக்கு ஏன் நித்யாவுக்கும் வரப்போகிற மாப்பிள்ளைகள். அவர்களின் பெற்றோர்கள் என்று எல்லோருமே ஏற்றுக் கொள்வார்கள். இதெல்லாம் இனி வருங்காலங்களில் பெரியவிடயமேயில்லை அக்கா. மாற்றங்களை எல்லாருமே ஏற்றுக் கொண்டுபோவார்கள். மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது. நல்லவற்றை அடுத்த தலைமுறைக்கு கடத்துவோம். அல்லாதவற்றைக் களைவோம். இந்தத் தாலி கட்டுறது என்றதே ஒரு பெண்ணை அடிமையாக்கிற விடயம் தானே. இப்ப யார் தாலியைப் போட்டுக்கொண்டிருக்கினம்.”

மதி கூறவும் துளசி சொன்னாள் “இப்ப உண்மையானதுகளை விட்டிட்டு வெறும் சடங்குகளைத்தானே கட்டிப்பிடிச்சுக்கொண்டு இருக்கிறம். சிலந்தி தானே பின்னிய வலையில் அகப்பட்டு வெளியே வரமுடியாமல் தவிப்பதுபோல்

இந்தசடங்குகளுக்குள் மாட்டிக்கொள்கிறோம். மரணவீடுகளில் கூட அப்படித்தானே. இருக்கும்போது என்ன அநியாயம் செய்தாலும் ஐயருக்கு கேட்ட பொருட்களெல்லாம் குடுத்தால் சொர்க்கம் போயிடுவார் என்றுதானே சொல்லினம். நான் இறந்தால் எந்தச் சடங்குகளும் செய்யக்கூடாது என்று பிள்ளைகளிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். நான் உறுப்பு தானம் செய்திருக்கிறேன். எடுக்கக்கூடிய துகளை எடுத்திட்டு எரிச்சிடவேணும். உனக்கும் சொல்லி வைக்கிறேன் மதி. இவரும் கூட தானம் செய்திருந்தார். கடைசியில் எதுவுமே பயனில்லாமல் போயிட்டுது.”

“இந்த நேரத்திலை இந்தக்கதை தேவையா? விடுங்கக்கா. யாரும் இவற்றை மாற்றவேண்டுமென்று இவ்வளவுநாளும் நினைக்கேலை. சீர்திருத்த திருமணம் என்று இந்தியாவில் செய்கின்றதானே. நாங்க முதலில் இதை இந்த நாடுகளில் தொடங்குவோம். பிறகு பாருங்கோ. எல்லாரும் செய்ய தொடங்கு வினம். இவ்வளவிற்கும் உங்களுடன் இருந்த உங்கள் கணவர் அருபமாய். மானசீகமாய் உங்களுடன் நின்று உங்கடை பிள்ளைகளின் கல்யாணத்தை நடத்துவார்” நம் பிக்கை கொடுக்கும் வார்த்தைகளை அள்ளி வீசினாள் உற்ற நண்பி மதி.

தன் பிள்ளைகளைத் தானே தாரை வார்த்துக் கொடுத்து ஆசீர்வதிக்கும்

காட்சியைக் கற்பனையில் கண்டு மகிழ்ந்தாள் தியாகத் தாயான துளசி.

அசுரன்

பாரம்பரிய இந்தியத் தத்துவமானது ஒருவர் தனது அடிப்படை உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறது. அதோடு அறிவு மட்டுமே ஒப்புயர்வற்றது என்றும் அது முழுங்குகிறது. கோபம், கர்வம், பொறாமை, மகிழ்ச்சி, வருத்தம், பயம், சுயநலம், தணியாத விருப்பம், இலட்சியம் ஆகிய ஒன்பது அடிப்படை உணர்ச்சிகளை வெறுத்து ஒதுக்குமாறு மகாபலிப் பேரரசன் ராவணனுக்குப் போதிக்கிறான். அறிவு மட்டுமே வணக்கத்துக்குரியது என்றும் அவன் எடுத்துரைக்கிறான். மனிதன் தன் சுயத்திலிருந்து மீள்வதன் அவசியத்தை எப்போதுமே வலியுறுத்தி வந்துள்ள இந்திய ஆன்மீக ஞானிகள் ஆன்மா மேன்மையுறுவதற்கு இந்த ஒன்பது உணர்ச்சிகளும் தடையாக இருப்பதாகக் கூறினர்.

(அசுரன் நாவலிலிருந்து)

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

படிப்பும் பாதிப்பும்

கதை: தவிப்பு ஆசிரியர் : மு. அநாதரட்சகன்
வெளிவந்த இதழ்: தாயகம் ஆண்டு: 2022 யூலை

வாழ்க்கையின் எந்தவொரு தேவைகளுக்கும் பணமென்பது பிரதானமாகிறது. ஆனால், பணமே வாழ்க்கையாகிப் போகும்போது, மனிதரின் அகத்தினுள் உறங்கிக்

கிடக்கும் தம்நலன் சார்ந்த எண்ணங்கள் ஏதோ ஒருவகை வடிவில் வெளிப்படுவதன்மூலம், அவர்களது ஆழ்மன குணவியல்புகள் பொதுவெளியில் பகிராங்கமாகி விடுகின்றன.

மனிதவாழ்வியல் என்பது எல்லோர்க்கும் ஒரேமாதிரி அமைந்து விடுவதன்று. வாழ்க்கையில் நிகழும் பொருளாதார ஏற்ற இறக்கங்கள் வழியாக மனிதர்களைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கும், அதன்மூலம் மனம் பக்குவம் அடைவதற்கும் பணமே வழி அமைத்துக் கொடுத்து விடுகிறது எனலாம்.

'தாயகம்' எனும் கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழில் (ஜூலை - செப்டெம்பர் 2022) வெளிவந்திருக்கும் மு. அநாதரட்சகன் அவர்கள் எழுதிய 'தவிப்பு' எனும் சிறுகதையானது, மனிதர்கள் அடிமட்ட நிலையில் வாழும்போது, அவர்களது ஆழ்மனதுள் உறைந்து கிடக்கும் 'மனிதம்' எனும் உணர்வு, பணத்தோடு கூடிய சகலவசதிகளையும் உள்வாங்குகையில், அது தனது பழைய நிலையை மறந்து விடுகிறது அல்லது புறக்கணிக்கச் செய்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

கதை நிகழும் காலம்... நாட்டில் கொரோனாத்தொற்று பரவியிருந்த நேரம். இந்த நிகழ்காலத்தில், பெரும்பாலான குடும்பங்களுக்குள் நிலவிய ஒரு பிரச்சினையே இங்கு கதைக்கான கருவாகிறது. கதை காலம்கடந்தாயினும் அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களின் மன, குணவியல்புகளை மற்றும்

பொருளாதாரத் தேவைகளை எடுத்தியம்புகிறது.

ஏழ்மைப்பட்ட குடும்பத்தலைவன் சிங்கனுக்கு சாந்தி எனும் மகளிருக்கிறாள். நன்கு படிக்கக்கூடியவளும் படிப்பில் ஆர்வமுள்ளவளுமாகிய அவள், கொரோனாத் தொற்று இடர்காலத்தில், 'சூம்' வகுப்பு மூலம் படிப்பதற்கு விரும்புகிறாள். ஒன்லையினில் படிப்பதற்கு அவளிடம் 'ஸ்மாட்போன்' இருக்கவில்லை. தந்தையிடம் வேண்டுகல் வைக்கிறாள். வசதியற்ற தந்தைக்கு ஒரே மனக்குழப்பம். தன்மகளோடு படிக்கும் பிள்ளைகள் போனும் கையுமாக இருக்கும்போது, தன் மகள் மட்டும்...? சிங்களால் அதை ஜீரணிக்க முடியாமல் இருந்தது. மகளின் விருப்பத்திற்காகவும், அவளது எதிர்காலத்திற்கான படிப்பிற்காகவும் ஒருபோன் வாங்குவதற்காக தனக்குத் தெரிந்த எல்லோரிடமும் கடன்கேட்டு அலைகிறாள். அவமானப்படவும் செய்கிறாள். இறுதியில் கையலாகாதவனாய்... மெளனமே மறுமொழியாக இருந்துவிடுகிறாள்.

சிங்கன் ஒரு விவசாயி. விவசாயத்தில் ஏற்பட்ட இடர்களின் நிமித்தம், அவனது குடும்பம் மேலும் வறுமை நிலையைச் சந்திக்கிறது. நெருங்கிப் பழகியவர்களும் அவனிடமிருந்து விலகிக் கொள்கிறார்கள். தந்தையின் துயர்

நிலையை மகள் தெரிந்து கொண்டாலும், மனைவி அதைப் புரிந்து கொண்டவளாக இல்லை.

இந்நிலையில் அவள் தன் கணவனுக்கு ஓர் ஆலோசனை கூறுகிறாள்.

அவர்களது நெருங்கிய உறவினன் நந்தன் என்பவன், வெளிநாட்டில் இருந்து வந்து நிற்பதாகவும், அவனிடம் காசு கேட்டுப் பார்க்கும்படியும் அவள் தெரிவித்தபோது, சிங்கனுக்கு மனதில் ஒரு நம்பிக்கை பிறக்கிறது. நந்தன் அவனுக்கு மச்சான் முறையும் கூட! இடப் பெயர்வின் போது நந்தனுக்கு தனது வீட்டில்தங்குவதற்கு இடமும் கொடுத்து, சகலவிதத்திலும் ஆதரவளித்தவன் சிங்கன். எனவே, தனக்கான உதவியை அவன் செய்து தருவான்... என்ற நம்பிக்கையோடு புறப்படுகிறான்.

நந்தனது வீட்டில் அவனது மனைவி அமுதா அவனை வரவேற்கிறாள். அவர்களது வீட்டின் 'மதாளிப்பு' சிங்கனை மனரீதியாக நிலைகுலையைச் செய்கிறது. வெளியே சென்ற நந்தனும் வீட்டிற்குள் வருகிறான். சம்பிரதாய உரையாடலுக்குப்பின், தான் வந்ததற்கான காரணத்தைத் தெரிவிக்க, அதற்கு நந்தன் கூறும் வார்த்தைகள்...

ஒருகாலத்தில் ஏழ்மை காரணமாக தனக்குச் சமாதரமாக வாழ்ந்த காலத்தில். இன்று நந்தனது வாழ்வினையும்,

அவனது குணத்தையும் பணம் என்பது எந்தளவு தூரம் மாற்றியமைத்து விட்டது என்பதைச் சிங்கனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. எதிர்பார்த்து வந்த நம்பிக்கை அனைத்தும் அக்கணத்தில் நிராசையாகி விடுகின்றன சிங்கனுக்கு. மிகுந்த மன வேதனையுடன் தனது வீட்டிற்கு வருகிறான். வீட்டினில் மனைவியும், மகனும் மிகுந்த முகமலர்ச்சியோடு வரவேற்கின்றனர்.

ஆடி, எண்பத்துமூன்றுக் கலவரத்தினால் பாதிக்கப்பட்டு, மலையகத்திலிருந்து குடும்பமாக வந்து குடியேறிய காளிமுத்து என்பவர், சிங்கன் கடன் கேட்டுத் திரிந்த விடயத்தை அறிந்து கொண்டு, அவனது வீட்டிற்கு வந்து பணம் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்.

இச்சிறுகதை மூலம் சமூக உறவுகளுக்குள் நிலவும் பொருளாதார முரண் நிலையை... சந்தர்ப்பவாத நிகழ்தளத்தை... போலித்தன உறவுகளை... மனிதாபிமான வெளிப்படுத்தல்களை... வறுமைக்குட்பட்ட வாழ்வியலை... தெளிவான மொழிநடைமூலம் வாசகனிடத்தில் நகர்த்தியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

குடும்பப் பொருளாதார நிலையுணராது, வெளிநாட்டில் வசிக்கும் நம்மவர்போல் வாழ ஆசைப்படும் சிங்கனின் மனைவி கமலா... 'பொறுப்பற்ற

நிலை.' தந்தையின் இயலாமையை அவனது பார்வை மூலம் உணர்வதில், மகள் சாந்திக்கு கண்களில் கசியும் ஈரம்... 'புரிந்துணர்வு'.

பயணத்துக்கு வெளிக்கிடும்போது, காலில் மாட்டுவதற்கு தோல் ஒன்று அறுந்து கிடக்கும் செருப்பு... 'வறுமையின் உச்சம்'.

சிங்கனைத் தனது வீட்டில் இருத்திவிட்டு, நந்தனின் மனைவி அமுதா எதுவித கரிசனையுமின்றி தனது வேலையில் மூழ்கியிருத்தல்... 'வசதியுச்சத்தின் அலட்சியம்'.

சிங்களின் மகள் சாந்தியினுடைய படிப்பை விரும்பாத நந்தன்... 'காழ்ப்புணர்வு' தக்கநேரத்தில் உதவி செய்யும் காளிமுத்து... 'மனிதாபிமான உணர்வு'

இப்படியாக, ஒவ்வொரு பாத்திரங்களின் வார்ப்புகளால், கதையின் சுவாரசியம் குன்றாவகையில், ஒரு 'ஸ்மாட் போன்' ஊடாக சமூகத்தில் உள்ள மனிதமனங்களில் நிலவும் அசு, புற வெளிப்பாடுகளை ஆசிரியர் கதையாக்கி இருப்பதில் வெற்றி கண்டுள்ளார் என்றே கூறலாம்.

இராவணின் பஞ்சமுகங்கள்

இந்தப் பத்து முகங்களைக் கொண்டிருப்பது ஒரு முழுமையான மனிதனாக ஆக்குவதால் தான் அவை குறித்துப் பேருவகை கொள்வதாக மகாபலி அரசனுக்கு இராவணன் பதிலளிக்கிறான். ஒரு முழுமையான மனிதனின் உச்சக் கட்ட எடுத்துக்காட்டாக இராவணன் தன்னைப் பார்க்கிறான். தான் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவன் என்பதுபோல அவன் வெளிவேசம் போடவில்லை. சமூக மற்றும் சமய ரீதியான விதி முறைகள் அவனை மட்டுப்படுத்தவில்லை. மனிதன் எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்று இயற்கை விதித்திருந்ததோ அவன் அவ்வாறே இருந்தான். இராமனின் விசயத்தில் செய்ய முடிந்ததைப்போல இராவணனின் விசயத்தில் அவனது மற்ற ஒன்பது முகங்களையும் இந்த சமூகத்தால் ஒடுக்க முடியவில்லை. இராமன் தெய்வீக புருசனாகப் பார்க்கப்படக் கூடும் ஆனால் இராவணன் பூரணத்தவம் பெற்ற ஒரு மனிதனாகத் திகழ்ந்தான்.

(அசுரன் நாவலிலிருந்து)

கொரோனாவும் மருத்துவமனையும்

தம்பலகாமம் த. ஜீவராஜ்

கொரோனா காலவெந்தியசாலை நடைமுறைகள் ஒரு போர்க் கால நிலவரம்போல் காணப்பட்டது. தினமும் அதிகரித்துவரும் நோயாளிகளின் எண்ணிக்கை கொரோனா சிகிச்சைக்காக போராடும் மருத்துவத் துறையினரை ஓய்வில்லாமல் உழைக்கவைத்துக் கொண்டிருந்தது. நாடே கொரோனா அச்சத்தில் உறைந்திருந்ததினால் வீதிகளில் மருத்துவத் துறையினரையும், அத்தியாவசிய சேவைகள் புரியும் அலுவலர்களையும், காவல் துறையினரையும் தவிர்த்து மிக அரிதாகவே சாமானியர்கள் நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

விசாகன் துடிப்பான இளைஞன். அவன் அரக மருத்துவமனையில் வேலைக்கு வந்து சில வருடங்கள்தான் ஆகிறது. சிற்றூழியரான அவன் கொடுத்த வேலையை சிறப்பாக செய்யக்கூடியவன் என்றபெயரை வேலையில் இணைந்து கொண்ட சிறிது காலத்திற்குள்ளேயே பெற்றுக் கொண்டவன். அதனால் புதிதாகக் கொரோனா விடுதி உருவாக்கப்பட்டபோது அங்கு அவனை பணிக்கமர்த்திக் கொண்டார்கள். ஏலவே ஆணைப்பற்றாக்குறையுடன் செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்த வைத்தியசாலை மருத்துவர்கள் முதல் சாதாரண ஊழியர்கள்

வரை கடமை நேரத்தில் பல்வேறு மாறுதல்களைச் செய்து நிலைமையை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டிருந்தது. விசாகனின் அன்றைய மலை நேரக் கடமை முடியும் நேரம் விடுதியில் ஏற்பட்ட அசாதாரண தூழ்நிலை ஒன்றின் காரணமாக இரண்டு மணிநேரம் நீண்டுபோனது.

நீண்டநேரம் அணிந்திருந்த பல அடுக்கு கொரோனா பாதுகாப்பு கவசங்களை முறையாகக் கழட்டி உரிய கழிவு கற்றும் கொள்கலனில் போட்ட பின்பு வேர்வையில் தோய்ந்து போயிருந்த உடலைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு இயற்கை உபாதை கழிக்கச் சென்றான் அவன். மனம் முழுவதும் வீட்டு நினைப்பாகவே இருந்தது இரவு 8 மணிக்கு வேலைமுடிந்து செல்லும்போது செய்ய வேண்டிய வேலைகள் என்ற ஒரு பட்டியலை அவன் வைத்திருந்தான் ஆனால் இப்போது நேரம் 10 மணியை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. வைத்தியசாலையிலிருந்து அவனது வீட்டுக்கு 20 கிலோமீட்டர் தூரம். உந்துகுளியில் செல்வதற்குக் குறைந்தது அரைமணி நேரமாவது எடுக்கும். அன்றைய நாளின் வேலைப்பழு காரணமாக உடம்பெல்லாம் புண்ணாக நொந்தது அவனுக்கு. உடல் வலியோடு நித்திரைக் கலக்கமும் இருந்ததால் தன்னால் பூரண அவதானத்துடன் வாகனத்தை செலுத்தக்கூடியதாக இருக்காது என்று நினைத்தவனாக தேனீர் அருந்துவதற்காகச் சிற்றுண்டிச் சாலையை நோக்கி நடக்கலானான்.

இரவு எட்டு மணிக்கு பணிமாற்றிக் கொள்ளும் ஊழியர்களின் நடமாட்டம் ஓய்ந்துவிட்டபடியால் வைத்தியசாலையின் வெளிநோயாளர் பிரிவு, மருந்து வழங்குமிடம், வாகனத்தரிப்பிடம்

என்பன அமைதியில் உறைந்து கிடந்தது. கொரோனா இடர்காலமென்பதால் 24 மணித்தியாலங்களும் இயங்கிக் கொண்டிருந்த சிற்றூண்டிச்சாலையின் வெளிச்சம் மிகத் தூரத்தில் தெரிந்தது. சிற்றுண்டிச்சாலைக்கான நடைபாதையின் இடது பக்கமாக இருந்த நோயாளர்களுக்கான காத்திருப்பு மண்டபத்தில் சொற்பமாகப் பரவியிருந்த வெளிச்சத்தில் அந்த நேரத்தில் மூன்று பேர் உட்கார்ந்திருப்பது அதிர்ச்சியைத் தந்தது அவனுக்கு.

ஒரு வயதான முதியவரும், அவருக்கருகில் அவரது வயதை ஒத்த பெண்மணியும் பின்னிருக்கையில் ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண்மணியும் அமர்ந்திருந்தார்கள். வீடு செல்ல வேண்டும் என்ற அவசரம் இருந்தாலும் அவர்கள் மூவரும் அமர்ந்திருந்த நிலையினைப் பார்த்த போது விசாகனுக்கு மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது. ஏதேனும் உதவி தேவைப்பட்டால் தன்னாலானதைச் செய்து கொடுக்கலாம் என்று நம்பிக்கையோடு அவர்களை நோக்கி நடந்தான். அவனைக் கண்டதும் மகன் வந்துட்டான் போல என்று சொன்னபடி பெரியவர் மிக மிக மெதுவாக விசாகன் பக்கம் திரும்பினார். பெரியவரின் ஒரு பக்கதோளில் சாய்ந்திருந்த அவரது மனைவி உடலை அசைக்காமல் மெதுவாக தலையை உயர்த்திப் பார்த்தார். வைத்

திய விடுதியிலிருந்து வீடு செல்வதற்காக பரிந்துரைக்கப்பட்டவர்கள் தங்களது பிள்ளைக்காக காத்திருக்கிறார்கள் போல என்ற எண்ணத்தில் அவர்கள் அருகில் சென்ற விசாகன் மகன் வர நேரமாகுமா? சாப்பாடு ஏதும் வாங்கித் தரவா? என்று கேட்டான்.

அதுவரை சாந்தமாக இருந்த பெரியவரின் மனைவி திடீரென உரத்த குரலில் இவனென் மகனில்லை. அவன் வரமாட்டான். நம்பி நம்பி ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. அவன் வரமாட்டான், வரமாட்டான் என்று ஆவேசமாக கத்த தொடங்கினாள். ஆகா வீட்டுக்குபோற நேரத்தில வந்து வில்லங்கத்தில் மாட்டிக் கொண்டேனே என்று விசாகன் மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டான். இந்த நேரத்தில் நாம காத்திட்டு இருக்கிறத பாத்திட்டு அந்தப் பிள்ள பாவம் விசாரிக்க வந்திருக்கு, அதிட்டப் போய் உன்ற புலம்பலை சொல்லாத என்று அதட்டினார் பெரியவர். இவளால போற இடத்திலயும் நிம்மதி இல்ல தம்பி என்று சலித்துக்கொண்டார் அவர்.

பெரியவருக்கும் அவரது மனைவிக்கும் பின்னாலிருந்த நடுத்தர வயது பெண்மணி விசாகனை நிமிர்ந்துகூடப் பார்க்கவில்லை. பெரியவரின் மனைவி கத்தத் தொடங்கியதும் எழுந்து நின்று அவர் தலையை வருடிக் கொண்டிருந்தாள். விசாகனுக்கு தர்மசங்கடமாகப்

போய்விட்டது. பெரியவர் சாந்தமாகப் பரவாயில்லைத் தம்பி மகனுக்கு பல முறை சொல்லியாச்சு அவன் வந்து எங்கள கூட்டிப் போவான் நீங்க யோசிக்காம போங்க என்று கூறினார். அதற்கு மேல் அங்கு நிற்பது பொருத்தமாக இருக்காது என்று எண்ணிய விசாகன் சிற்றுண்டிச் சாலையை நோக்கி நகர எத்தனித்தான்.

மகன் வராட்டியும் பரவாயில்ல போன் பண்ணி மாடிப்படிக்கு கீழ் இருக்கிற அலுமாரிக்குள்ள என்ர மஞ்சள்பை இருக்கு அத எடுக்கச் சொல்லுங்க என்று பெரியவரின் மனைவி அவசரமாக விசாகனைப் பார்த்துச் சொன்னார். இவளுக்கு விசர். மனிசரெல்லாம் சாக கிடக்குதுகள் இவள் காசு, நகை எண்டு கத்திட்டு கிடக்கிறாள் என்று பெரியவர் எரிச்சலோடு கூறினார். இவருக்கு என்ன தெரியும் நான் இரத்தத்தப் பிழிஞ்சு சேத்த காசு தம்பி அது. விசயம் தெரியாம வீடு மாறிப் போயிடுங்கள் எண்டுதான் பயப்பிடுறன் என்று சலிப்போடு சொன்னார் பெரியவரின் மனைவி.

தன்னை நோக்கிச் சொன்னாலும் அவர்களது தனிப்பட்ட உரையாடலுக்குள் மூன்றாவது மனிதனான தான் நிற்பது நாகரீகமான செயலில்லையென உணர்ந்தான் விசாகன். மூவரும் நீண்ட நேரக் காத்திருப்பாலும், பசியாலும் சோர்ந்து இருந்தது போலிருந்தது.

இருங்க உங்களுக்குச் சாப்பிட ஏதும் வாங்கிட்டு வாரன் என்று கூறியவாறே அவர்களது பதிலுக்குக் காத்திராமல் நகர்ந்தான் விசாகன். பெரியவர் தனது இயலாமையை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் தலையசைத்து போலிருந்தது அவனுக்கு. பெரியவரின் மனைவியின் முகத்திலும் ஆவேசம்குறைந்து மெல்ல சாந்தம் பரவத்தொடங்கி இருந்தது. அவர்களோடு இருந்த பெண் மீளவும் பின் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவர்களுக்குத் தேவையான சிற்றுண்டிகளைப் பொதி செய்யுமாறு ஊழியரிடம் கூறிவிட்டு தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தான் விசாகன்.

அவனது எண்ண ஓட்டம் எல்லாம் அம்மூவரையும் சுற்றியதாகவே இருந்தது. சாதாரணமாக மாலை 6 மணிக்குப் பிறகு பார்வையாளர்களையும், வெளி நபர்களையும் வைத்தியசாலை வளாகத்துக்குள் அனுமதிப்பதில்லை என்ற நடைமுறை இருந்தது. கொரோனா இடர் காலமென்பதால் சிலவேளை இந்தக்கட்டுப்பாடுகளில் தளர்வு ஏற்படுவதுண்டு. ஆனால் இரவு பத்து மணி வரை மூவர் எப்படி வைத்தியசாலை பாதுகாப்பு பிரிவினரின் கண்ணில் படாமல் வெளி நோயாளர் காத்திருப்பு மண்டபத்தில் இருக்கிறார்கள் என்ற கேள்வி அவன் மனதுக்குள் எழுந்து மறைந்தது.

இன்னொரு ஆச்சரியம் என்னவென்றால் அந்தப் பெரியவரின் மனைவி ஏதோ நகை, பணம் பற்றிக் கூறிய விடயங்கள். வழமையாக பெண்கள் பெரும்பாலும் பொது இடங்களில் அதிலும் குறிப்பாக மூன்றாவது நபரின் முன்னால் பணம் சம்பந்தமான விடயங்களை பேசவே மாட்டார்கள். கொரோனா நோயின் உக்கிரம் இவ்வாறெல்லாம் மக்களை உறவைக்கிறது என்று அவன் மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

தேநீர் அருந்தி முடிந்ததும் அவசர அவசரமா சிற்றூண்டிப்பையை வாங்கிக் கொண்டு ஒரு தண்ணீர் போத்தலையும் எடுத்துக்கொண்டு வீடு போகவேண்டும் என்ற அவசரத்தோடு பெரியவரை நோக்கி விறுவிறுவென்று நடந்து சென்றான். இருவரும் தூங்கி விட்டார்கள் போல் இருந்தது. பெரியவர் கதிரையில் மூலையில் சாய்ந்து உறங்கி இருந்தார். அவரது மனைவி பெரியவரின் தோளில் சாய்ந்தபடி தூங்கிப் போயிருந்தார். பின்னால் இருந்த பெண் இருக்கையில் கால் நீட்டி உறங்கியிருந்தாள். நேரம் 10.10ஐ நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. வீடு செல்ல வேண்டும் என்ற அவசரத்தில் இருமுறை கூப்பிட்டுப் பார்த்துவிட்டு பெரியவர் எழுந்திருக்காததால் அவரது தோளைப் பிடித்து உலுக்கினான் விசாகன். தற்செயலாக அவனது கை தவறி அவரது முழங்கையில் பட்டது.

அவரது உடல்ஜில்லென்று குளிர்ந்து போய் இருந்தது. சந்தேகத்தில் அவரது மூச்சுக்காற்று அசைவினைப் பார்த்தான் அவன். மூச்சு நின்று போயிருந்தது. நாடித் துடிப்பும் இல்லை. அவனுக்கு உடம்பெல்லாம்நடுங்கத்தொடங்கியது. தவறாக ஏதோ நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது மட்டும் அவனுக்கு புலனாகியது. தோளில் சாய்ந்திருந்த பெரியவரின் மனைவியின் தலையைச் சற்று நிமிர்த்திப் பார்த்தான். அவரும் இறந்து போயிருப்பது உறுதியானது.

அவனது உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிவது போன்ற ஒரு உணர்வு ஏற்பட்டது. தலைசுற்றி கால்கள் எல்லாம் மரத்துப்போவதுபோல் இருந்தது அவனுக்கு. திடீரென வியர்த்துக் கொட்டியதில் உடையெல்லாம் நனைந்து போயிருந்தது. ஒரு பத்துநிமிட நேரத்திற்குள் தன்னுடன் கதைத்தவர்கள் எப்படி திடீரென இறந்திருக்க முடியும். தான் பார்ப்பது உண்மைதானா என்பதை உறுதிப்படுத்த முடியாமல் இருந்தது அவனுக்கு. ஒருவாறு சதாகரித்துக் கொண்ட அவன் உதவி வேண்டி தட்டுத் தடுமாறி ஓட்டமும் நடையுமாக வைத்தியசாலையின் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவை நோக்கி ஓடினான்.

அவன் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவை அடையவும் ஏதோ ஒரு தேவைக்காக அதனுள் இருந்து தாதி பகவதியம்மா

வெளியேறவும் சரியாக இருந்தது. அந்த வைத்தியசாலையின் பிரதான தாதிய உத்தியோகத்தர் அவர். வயதில் மூத்தவர். மிகவும் கண்டிப்பானவர். அங்குள்ள ஊழியர் அனைவருக்கும் அவர்மீது ஒரு பயம் கலந்த மரியாதை உண்டு. சாதாரண நேரங்களில் அவரைக் கண்டால் பவ்யமாக வணக்கம் வைத்துவிட்டு விரைவாக அந்த இடத்தினைவிட்டு நகர்ந்துவிடுவான் விசாகன்.

அந்த சூழ்நிலையில் அவரைக் கண்ட பின்புதான் அவனுக்கு போக இருந்த உயிர்திரும்பி வந்தது போல் இருந்தது. அந்த நிகழ்வு தந்த அதிர்ச்சியில் முதலில் அவனுக்கு பேசவே முடியவில்லை. விக்கி விக்கி எதையோ சொல்லிக் கொண்டு போனவன் என்ன பிரச்சனை என்று தெளிவா சொல்லு என்று பகவதியம்மா அதட்டலோடு கேட்பதின் தான் ஒருவாறு விசயத்தைச் சொன்னான். அங்கு ஒரு பெரியவரும் வயசான அம்மாவும் செத்து கிடக்கிற மாதிரி இருக்குது உடனே வாங்க ஏதாவது உதவி செய்யணும் என்று பரபரத்தான்.

திறந்த நிலையில் இருந்த அவசர சிகிச்சைப் பிரிவின் கதவினை முழுமையாக மூடிவிட்டு அவர்கள் கதைப்பது உள்ளுக்குள் இருப்பவர்களுக்கு கேட்காது என்பதை உறுதி செய்தபின் பகவதியம்மா சைகை மூலமாக அவனைச் சத்தம் போடாமல் இருக்குமாறு

கட்டளையிட்டார். ஆனால் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளாத விசாகன் பெரியவரின் குடும்பத்தினர் இறந்து கிடந்த இடத்தை நோக்கி கைகளை நீட்டிக் காட்டி அங்க..... அங்க... என்று கரகரத்த குரலில் கத்திக் கொண்டிருந்தான். நீண்டகால அனுபவம் உள்ள பகவதியம்மா அவளது நிலைமையின்தீவிரத்தைப் புரிந்துகொண்டு சத்தம் போடாமல் தன் பின்னால் நடந்துவருமாறு விசாகனிடம் சைகை செய்தபடி பெரியவரை அவன் பார்த்த இடத்தை நோக்கி மெதுவாக நடந்து சென்றார். உதவிக்கு வேறு யாரையும் கூப்பிடாமல் இருவரும் தனியாக அந்த இடத்தை நோக்கிப் போவது அவனுக்கு உள்ளூர பயத்தினை அதிகப்படுத்தி இருந்தது. தயங்கித் தயங்கி அவர் பின்னால் போய்க் கொண்டிருந்தான். இடத்தை நெருங்க நெருங்க இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது.

என்ன ஆச்சரியம் வெளிநோயாளர் தரிப்பிடம் வெறுமையாகக் கிடந்தது. பெரியவரும் மனைவியும் அவர்களுக்கு உதவியாக பின்னால் இருந்த நடுத்தர வயதுப் பெண்மணியும் காணாமல் போயிருந்தனர். அவன் கண்களை அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. கண்களை கசக்கியபடி வெளிநோயாளர் தரிப்பிடம் முழுவதும் தேடிப்பார்த்தான். அந்த மண்டபத்தில் யாருமே இல்லை. அவன் தொண்டைக்குள் ஏதோ ஒன்று வந்து அடைத்துக் கொண்டது போல் இருந்தது. மண்டபத்தையும் தாதியையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். அவனால் எதையுமே சொல்ல முடியவில்லை. அவரும் எதையும் கேட்கும் நிலையில் இல்லை என்பதை அவரது முகபாவனை விசாகனுக்கு உணர்த்தியது. போவோம் என்றபடி சைகை காட்டிவிட்டு பகவதியம்மா அவசர சிகிச்சை பிரிவை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார்.

நடந்து வரும்போது பகவதியம்மா சொல்லிக்கொண்டு வந்த விபரங்கள் சற்று நிதானமான மனநிலைக்கு வந்துவிட்ட விசாகனுக்கு தான் அன்று சந்தித்த பெரியவரின் குடும்பத்தினர் ஐந்து நாட்களுக்கு முன்னமே இறந்துவிட்டார்கள் என்பதை உறுதிபட உணர்த்தியது. அந்த அரசவைத்தியசாலையில் இடம்பெற்ற ஒருமிகத்துயரமான நிகழ்வது. நாட்டில்கொரோனா தாண்டவம் ஆடத்தொடங்கிய ஆரம்ப நாட்களது. ஒரே நாளில் ஒரே வீட்டைச் சேர்ந்த மூவர் இறந்தது ஒரு துர்ப்பாக்கிய நிகழ்வாகும்.

வைத்தியசாலைக்கு அனுமதிக்கும்போதே பெரியவருக்கு உயிரில்லை. வேலைக்காரி நீண்டகாலமாக ஆஸ்துமா நோயினால் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவர் என்பதால் விடுதியில் அனுமதித்து சில மணிநேரங்களில் அவரது உடல்நிலை மோசமாகி தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவிற்ரு மாற்றும் தருவாயில்

இறந்துபோயிருக்கிறார்.

பெரியவரின் மனைவியின் உயிர் அன்றைய நாளில் நள்ளிரவுவரை கொரனாவோடு போராடியிருக்கிறது. வயதாலும் ஏலவே இருந்த நோய்களாலும் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்த பெரியவரின் மனைவி பலமுறை அமெரிக்காவில் இருக்கும் அவரது மகனுடன் தொடர்பு கொள்ள பிரயத்தனம் செய்திருக்கிறார். மருத்துவ ஊழியர்கள் அதற்குரிய தொலைத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொடுக்க முனைந்த வேளையில் அவர் நிலை மோசமாகி தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் வென்றிலேட்டருக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறார். கடைசியில் மகனுடன் பேசாமலேயே அவர் இறந்துபோயிருக்கிறார்.

இந்தக் காலப்பகுதியில் புதிய கொரோனா விடுதிக்காக சிறப்புப் பயிற்சியெடுக்க கொழும்பு ஐ.டி.எச் வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பப்பட்ட மருத்துவர்கள், தாதியர், சிற்றூழியர்கள் கொண்ட குழுவில் விசாகனும் இருந்தான். இதனால் இந்தத் துன்ப நிகழ்வை ஒரு செய்தியாகக் கேட்டிருந்தானே ஒழிய பெரியவரையோ அல்லது அவரது குடும்பத்தினரையோ அவன் அறிந்திருக்கவில்லை.

பகவதியம்மா சொல்லிவந்த விடையங்களில் இருந்து மேலும் சில விடயங்

களை விசாகனால் அறியமுடிந்தது. பெரியவரின் குடும்பம் அமெரிக்காவில் வசிக்கும் அவர்களின் ஒரேயொரு மகனுடன் நீண்ட காலம் வசித்துவந்திருக்கிறார்கள்.

நாட்டில் கொரோனா பரவுவதற்கு எட்டு மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் அவர்களுடைய காணிப் பிரச்சினை ஒன்றினைத் தீர்க்கும் பொருட்டு பெரியவரும் அவரது மனைவியும் இலங்கைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உதவியாக தூரத்து சொந்தமான ஒரு விதவைப்பெண் வீட்டு வேலைகளைச் செய்வதற்காக அவர்களோடு இணைந்திருக்கிறார். காணிப் பிரச்சினைகள் தீர்ந்ததும் மீளவும் அமெரிக்கா திரும்புவதற்கான எல்லா முன்னேற்பாடுகளோடும் தான் அவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால் விதி பெரியவரின் தம்பியின் வடிவத்தில் கொரோனாவாக வந்திருக்கிறது. இலண்டனில் இருந்து வியாபார நிமித்தம் ஊருக்கு வந்திருந்த அவருடைய தம்பி சில நாட்கள் பெரியவரின் வீட்டில் தங்கிச் சென்றிருக்கிறார். அவர் மூலமாகத்தான் இவர்களுக்கு கொரோனாத் தொற்று ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பெரியவரும் குடும்பத்தினரும் இறந்த நேரம் நாட்டில் கொரோனாவின் வீரியம் அதிகமாக இருந்ததால் கடு

மையாக அமுல்படுத்தப்பட்ட சட்டத் தின்படி அவர்களின் உடலங்கள் அரசு பாதுகாப்பில் எரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கொரோனாவின் தீவிரம் காரணமாக நாடுகளுக்கிடையேயான போக்கு வரத்துக்கள் அனைத்தும் துண்டிக்கப்பட்டதால் பெரியவரின் மகனால் அந்த இறுதி நிகழ்வில்கூட கலந்து கொள்ள முடியாமல்போனது.

நடந்த நிகழ்வுகளை ஒரு கதை போல அவசரப்படாமல் நிதானமாகச் சொல்லிக் கொண்டு வந்த பார்வதியம்மா இறுதியாக முடிக்கும்பொழுது பெரியவரின் குடும்பம் அவருக்கு ஒரு வகையில் நீண்டதூர சொந்தம் என்பதையும் சொன்னார். அத்தோடு அமெரிக்காவில் இருக்கும் அவருடைய மகன் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புகூட அவருடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு தனது தாய் தந்தையரின் இறுதிக் கணங்கள் பற்றி விசாரித்ததைக் கவலையோடு கூறினார்.

அன்றைய இரவு வைத்தியசாலை விடுதியில் தங்கிவிட்டு அடுத்தநாள் காலை விசாகன் வீடு செல்லத் தயாரானான். இடையில் என்ன தோன்றியதோ தெரியவில்லை பகவதி அம்மாவிடம் இறந்த பெரியவரின் மகனின் தொலைபேசி இலக்கத்தை வாங்கிக் கொண்டான். பெரியவரின் மகன் ஏற்கனவே மிக நொந்துபோய் இருக்கிறான்.

கடைசி நேரத்தில்கூட அவன் அப்பா, அம்மாவ கிட்ட இருந்து பாக்க ஏலாம போய்ட்டு எண்டும் இறுதி சடங்கு கூட தன்னால் செய்ய ஏலாம போய்ட்டு ஒரே சொல்லிச் சொல்லிக் கத்திக் கொண்டு இருக்கிறான். நீ ஏதும் புதுசாச் சொல்லி அவன்காய்ப்படுத்திப்போடாத என்று அறிவுறுத்தியபடி தொலைபேசி இலக்கத்தை ஒரு துண்டுக் காகிதத்தில் எழுத்தி பகவதியம்மா விசாகனிடம் கொடுத்தார்.

வீடு சென்றதும் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு மனைவி தந்த தேனீரைப் பருகிவிட்டு தோட்டத்தில் வேலை செய்யத் தொடங்கினான் விசாகன். காலை ஏழரை மணி இருக்கும் மனைவியுடன் காலை உணவருந்திக் கொண்டிருந்தான். அவனது மனைவி முதல் நாள் இரவு அவனுக்கு ஏற்பட்ட பணிச்சுமைபற்றி விசாரித்துக்கொண்டிருந்தான். மனைவி பயந்து போய்விடுவாள் என்ற அச்சத்தில் விசாகன் பெரியவரின் கதை தொடர்பில் எதையும் சொல்லவில்லை. பொதுவாகக் கொரோனாவால் ஏற்படுகின்ற பணிச்சுமை பற்றியும் தினந்தோறும் அதனால் ஏற்படும் உயிரிழப்புகள் தொடர்பிலும் பேசிக்கொண்டிருந்தான். சாப்பிட்டுவிட்டுக் கைகழுவு எழுந்த விசாகனிடம் சொல்வதற்கு அவன் மனைவிக்கு ஒரு சுவாரசிமான கதை இருந்தது. அவள்போடும் பீடி

கைகளைப் பார்த்தே ஏதோ தான்செய்த வீரபிரதாபங்கள் எதையோ சொல்ல எத்தனிக்கிறாள் என்பதை ஊகித்தான் விசாகன். இஞ்சேரப்பா நேற்று இரவு ஒரு பதினொரு மணியிருக்கும் நம்மட வீட்டுக் கூரையில யாரோ நடக்கிற மாதிரி இருந்திச்சி. சத்தம் கேட்டதும் நாங்க சரியா பயந்திட்டம். நானும் அம்மாவும் அது கள்ளனாத்தான் இருக்கும் எண்டு நினைச்சி எங்கட நகை எல்லாத்தையும் மஞ்சள்பையில் போட்டு சாமி அறையில் சாத்தி வைச்சிருக்கிற பெரிய பிள்ளையார் படத்திற்கு பின்னால் ஒழிச்ச வைச்சிட்டம். கனநேரம் முழிச்சிருந்தம் பூனைதான்போல பிறகு ஒரு சத்தத்தையும் காணல நாங்க படுக்க ஒரு மணியாகிடிச்சு என்றான். அவன் சொல்லிவந்ததையெல்லாம் சுவாரஸ்யமாக கேட்டுக்கொண்டிருந்த விசாகன் நல்லகாலம் கள்ளன் வரல்ல வந்திருந்தா சொல்லிவச்சமாதிரி நேரா பிள்ளையாருக்குப் பின்னால் இருந்த மஞ்சள்பையோடு நகையெல்லாம் எடுத்துட்டு போயிருப்பான் என்று சொல்லி அவளை கிண்டல் அடித்தான். முறைத்துப் பார்த்த மனைவி தனது முழங்கையால் விசாகனின் மார்பில் இடித்துவிட்டுப்போனான். மஞ்சள்பை என்றதும் விசாகனின் மூளைக்குள் திடீரென ஒரு வெளிச்சம் பத்தி மறைந்ததுபோல் இருந்தது.

உண்மையில் பெரியவரைப் பார்த்ததையும் பிறகு சிற்றுண்டிச்சாலைக்கு போய்வந்தபின் அவர்களது இறந்த உடலைப் பார்த்ததையும் பகவதியம்மாவிடம் சொன்னானே தவிர பெரியவரின் மனைவி கதைத்த விடயங்கள் தொடர்பில் அவரிடம் அவன் எதுவுமே சொல்லி இருக்கவில்லை. மகன் வந்துபார்க்காத மன உளைச்சலில் அவர் பேசுகிறார் என்றே அவன் நம்பியிருந்தான். மனதுக்குள் எதையோ நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்ட விசாகன் அவசர அவசரமாக உடையை மாற்றிக் கொண்டு அவன் வீட்டிற்கு அருகில் இருக்கும் கடையை நோக்கி ஓடினான். இந்த மனிசன் இப்ப எங்க விழுந்துகொண்டு ஓடுது என்றபடி மாட்டுக்குத் தண்ணி வைக்கப்போனான் விசாகனின் மனைவி.

வெளிநாட்டினருடன் தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய தொலைபேசி அட்டை ஒன்றை கடையில் அவசரமாக வாங்கிவந்த விசாகன் பெரியவரின் மகனுடைய தொலைபேசி இலக்கத்திற்கு தொடர்புகொண்டான். விசாகனின் நடவடிக்கைகள் வழக்கத்துக்கு மாறானதாக இருந்ததால் தனது காதுகளைக் கூர்மையாக வைத்துக் கொண்டு குறுக்கும் நெட்டுக்குமாக நடந்து திரிந்த விசாகனின் மனைவிக்கு அவன் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததில் மஞ்சள்பை என்பது மட்டும்தான் தெளிவாகக் கேட்டது. இது ஒரு லூசு மனுசன் மஞ்சள்பைக்குள்ள நகைகளை வைச்சி நாங்க

ஒழிச்ச தெல்லாம் போன்ல யாருக்கோ சொல்லிக்கொண்டு கிடக்குது என்று திட்டிக் கொண்டே குசினிக்குள் போனாள் விசாகனின் மனைவி. பகவதியம்மா சொல்லிய அறிவுரைகள் எல்லாம் விசாகனுக்கு தெளிவாக ஞாபகத்தில் இருந்தது. எனவே பெரியவரின் மகனோடு பேசும்போது பெரியவரின் மனைவி இறப்பதற்கு முன்னால் மஞ்சள்பை தொடர்பான தகவலை தன்னிடம் சொன்னதாகவும் தொலைபேசி இலக்கம் கிடைக்காததால் இத்தனை நாள் தாமதமாகிவிட்டது எனவும் அவருக்கு விளக்கமாகச் சொன்னாள்.

மறுநாள் இரவு 8மணிக்கு கடமை முடிந்து வீடு திரும்பும்போது பகவதியம்மா தற்செயலாக எதிர்ப்பட்டார். என்ன விசாகன் இண்டைக்கும் வருவாங்களோ என்று சிரிப்போடு கேட்டார். இல்லை மிஸ் இனி அவங்க வரமாட்டாங்க என்றுதான் பெரியவரின் மகனுடன் கதைத்த விபரங்களை விவரமாகச் சொன்னான் விசாகன்.

வீடு வந்தபின்னும் பேய்க்கதை முடிவதாக இல்லை கெஞ்சி, கொஞ்சி, கோபித்து, முரண்டு பிடித்து என்று ஒருவாறு தன்னுடைய எல்லா வித்தைகளையும் பயன்படுத்தி முழுக் கதையை யும் கேட்டுக்கொண்டாள் விசாகனின் மனைவி. கதையை கேட்டதோடு விட்டிருந்தால் பரவாயில்லை. தொடர்ந்

தும் அது தொடர்பில் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டே இருந்தாள். விசாகனுக்கு முதல்நாள் நித்திரை இல்லாத அலுப்பும் தொடர்ச்சியான வேலை தந்த களைப்பும் மிகுந்த அயர்ச்சியை தந்தது. அவனுக்கு கண்ணைச் சுழற்றிக் கொண்டு நித்திரை வந்தது.

இஞ்சேர்ப்பா என்னதான் மகன் மேலகோபம் இருந்தாலும் நகை வச்ச மஞ்சப் பையைப் பற்றி அமெரிக்கா போய் மகனிடம் சொல்லி இருக்கலாம் தானே. ஏன் அந்த அம்மா உங்ககிட்ட சொன்னவ என்று கேட்டாள். விசாகனின் மனைவி. நித்திரை கலக்கத்தில் இந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் ஒரு கணம் குழம்பினான் மறுகணம் அதில்லம்மா அவ செத்தது இலங்கையில. மகன் இருக்கிறது அமெரிக்காவில. அவைக்கு விசாகிடைக்கல்ல போல அதான் என்ன தேடி வந்திருக்கிறா என்றபடி மற்றப்பக்கம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான் விசாகன்.

எழுத எழுத மிகப் பெரிய ஆனந்தம் என்னுள் பரவியது. அவரைப்பற்றிப் படிக்கப் படிக்க உள்ளாக்குள்ளே என்னையும் மீறி ஓர் அமைதி படர்ந்தது. பேச்சு குறைந்து தனித்து இருக்கிற ஒரு தன்மை ஏற்பட்டது.

- பாலகுமாரன் -

பாவம்..

ரஜிதா அரிச்சந்திரன்

கழிவுகள் போடப்பட்டிருக்கும் வீதியோரமாய் தொழுநோயால் பாதிக்கப்பட்டு உடலெல்லாம் துர்நாற்றம் வீச ஒரு வயோதிபர் படுத்திருந்தார்.

அவரைக் கண்டவர்கள் அனைவரும் மூக்கைப் பொத்திக் காறித்துப்பிச் சென்றனர் இவர்கள் செய்வதை எல்லாம் பார்த்த அவருக்கு உடலில் சீழ் மட்டுமல்லாமல் கண்ணில் கண்ணீரும் வழிந்தது. தினமும் இவருக்கு உணவினை வழங்கும் சமூகத்தொண்டர் இன்றும் உணவினை வழங்கி விட்டு பேசக் கொடுத்தார்

“என்ன ஜயா உங்களுக்கு சொந்தங்கள் இல்லையா?” எனக்கேட்டதும் அழ ஆரம்பித்தார்.

“ஜயா நானேதும் தப்பா கேட்டிருந்தா மன்னிச்சிடுங்க” என்றதும்

“இல்லத் தம்பி நீர் கேட்டது ஒன்றும் தப்பில்லை எனக்கும் எல்லாரும் இருந்திச்சினம். நான் நொத்தாரிசு இராமரின் மூன்றாவது மகனாக பிறந்து இனிமேல் இல்லை என்கின்ற அளவிற்குச் சிறந்த வாழ்வினை வாழ்ந்தேன். யாழில் பிரபல்ய கல்லூரியில் படித்துப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றேன் அங்கும் கண்ணில் தென்படும் பெண்களை எல்லாம் என் காதல் வலையில் வீழ்த்தி

காரியம் முடிந்ததும் கழட்டி விடுவேன். என்னிடம் ஏமாந்த பெண்களின் எண்ணிக்கை கூறவே முடியாது.”

“என்னையா கூறுகிறீர்கள்?”

“ஆம் தம்பி அப்ப அழகாய் இருப்பேன் . இப்படி ஏமாற்றிய பெண்கள் வரிசையில் என்னிடம் சிக்கிய பெண்கள் வரிசையில் என்மனைவி காயத்திரியும் ஒருத்தி அவளை என்வலையில் வீழ்த்தி அவள் வலையில் நான் சிக்கி விட்டேன். அழுங்குப்பிடியாக பிடித்த பிடியில் என்னை விடாமல் பிடித்தாள் வேறு வழியின்றி ஏதோ ஒரு சனியனைக் கட்டத் தானே வேண்டும் இவளுக்கு சொத்து பத்து அதிகம் இருந்ததால் அவளைக் கட்ட தீர்மானித்தேன் .

காயத்திரியைப் பெற்றோர் ஆசியுடன் கரம் பிடித்தேன் ஆயினும் என்ற அலை பாயும் புத்தி அடங்கவில்லை இவளுடன் வீட்டிலும் வெளியில் பலருடனும் உல்லாச வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தேன். இப்படியாக வாழ்க்கை சிறப்பாக போகையில் மகளும் பிறந்து சிறப்பாக வளர்ந்து வந்தாள். திடீரென்று கிட்னி நோய்க்கு ஆளான காயத்திரி முழுநேர நோயாளியானாள். அவளால் என் தேவைக்கு ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. எனக்கும் அவள் மேல வெறுப்பு ஏற்பட்டு வீட்டுக்கு போறதே பிடிக்காமல் போனது. அவள் தன்

இயலாமையுடன் பிள்ளையையும் கவனித்து வந்தாள். நான் போனாப் போகட்டும் கடையில் சாப்பிட பணம் அதிகமாகும் என்று வீட்டுக்குப் போய் வந்தேன். ஒரு நாள் சரியாய் ரூபகம் இல்லை காயத்திரியின் தந்தை வந்தார் அவள் என்ற உடுப்புத்தோய்த்துக் கொண்டிருப்பதையும் நான் போன்ல கதைச்சுக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்தார்.

“என்ன குமார்? என்ற மகள் ஏலாத தோடையும் எல்லா வேலையும் செய்து கொண்டிருக்க நீ சுதியாய் திரிறாய் உனக்கு மனச்சாட்சியே இல்லையா?”

“என்ன கதைக்கிறியள்? வருத்த காரியோட எந்தப்பிரயோசனமும் இல்லாமல் வாழுறன் என்றில்லாமல் இப்படி எல்லாம் கதைக்கிறியள்”.

“என்ன கதைக்கிறாய் நீ வெளியில அடிக்கிற கொட்டம் எனக்குத்தெரியாது என்று நினைத்தாயோ?” எனப் பேச எனக்கு கோவம் பொத்துக்கிட்டு வந்தது “போடா வெளியில” என பேசிட்டன்

“அவரோ யாருடைய வீட்டில யாரை போடா என்றாய் போடாநாயே வெளியால” எனப் பேசினார். என்ற மனைவி “அப்பா பேசாமலிருங்கோ, ஏங்க நீங்களாவது” என என்ற கையை பிடிக்க அடிச்சுத் தள்ளிப் போட்டு வெளியால வந்திட்டன். வெளியால

வந்ததும் என்ற அம்மா வீட்டுக்குச் சென்றேன் அங்கு என்ற அம்மாவே

“போடா வெளியில உன்ன பெத்ததுக்காக வேதனைப்படுறன் இங்க வராதே” எனக் கூறவும் அங்கிருந்து வெளியால வந்து ஒரு நூமில் தங்கி அலைந்து திரிந்தேன்.

இப்படியாக நாளுக்கொருத்தி என்று திரிந்தபோது புஸ்பா என்றொருத்தியும் என்ற வலையில் வந்தாள். அவளும் கணவனைப் பிரிந்து வாழ்ந்தாள். மெல்ல மெல்லப் பழக்கமாகி வெளியால சந்திச்ச நாங்கள் அவளினர் வீட்டிலேயே சந்திக்க தொடங்கினம். அவளுடம்பும் அவள் வீடும் என்ற கொன்றோலுக்கு வந்தது. வாழ்க்கையும் செம்ம ஜாலியாக இருந்தது. இதை அறிந்த அவள் கணவன் வீடு புகுந்து சண்டை பிடிக்க அவனை என்ற செல்வாக்கை பயன்படுத்தி பொலிசில குடுத்து வெருட்டித் துரத்தினேன்.

புஸ்பாவுடன் இருக்கும் போதும் வெளியால பல பெண்களுடன் தொடர்பை பேணினேன். அவள் இன்னொருவன் பொஞ்சாதி தானே கண்டுக்கவே இல்லை. நல்ல சாப்பாடு சந்தோசமான பொழுது, அழகாக வாழ்க்கை போய்க்கொண்டிருந்தது இடையில் என்ற மனைவி பிள்ளைகளை நினைக்கவே இல்லை. ஒருநாள் புஸ்பா “வீட்டில வசதி காணாமல் இருக்கு வீட்டை திருத்தினா நல்லது இன்னும் கொஞ்சம் வசதியாக இருக்கலாம்” எனச் சொல்ல வேற வழியின்றி லோனைப் போட்டு காசைக் கொடுத்தேன். அவள் பிள்ளைக்கு எல்லாம் செய்து வந்தேன். இப்படியாக நகர்ந்த காலத்தில் என்ற மனைவியிடம் விவாகரத்தைப் பெற முயற்சி பண்ணினேன். கோட்டில கேசப் போட்டால் அவளோ

“என்ற புருசன விட்டுக்கொடுக்க மாட்டேன்” என்று கேஸ இழுத்தாள் வேற வழியின்றி கேசுக்குப் போகாமல் விட்டிட்டேன்.

என்ற மனைவிக்கு அவளின் சகோதரங்கள் கிட்டி மாற்றும் சிகிச்சை செய்து அவளை காப்பாற்றினார்கள். அவள் மகனையும் வளர்த்துப் பெரிய டொக்டர் ராக்கினாள். மகனும் மனைவியும் கொழும்பில, நான் யாழ்ப்பாணத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வயதும் ஏற உடலிலும்பலம் குறைந்தது.

நான் றிட்டயர்மென்ட் பெற்றேன். அப்போ வந்த ஈபிஎப் இருபத்தி ஐந்து லட்சத்தையும் புஸ்பா தனர் மகனுக்கு வெளிநாடு போகக் கொடுத்தாள். ஒன்றும் கையில் இல்லாமல் போக நாய்க்கு நடவா நடப்புக்களைக் காட்டினாள். ஐந்து வருடங்கள் இப்படியாக கடந்தது காலப் போக்கில் அவள் புருசனையும்

சேர்த்தாள். அவன் குடிச்சுப்போட்டு வந்து என்னை “போடா வெளியில” எனத் துரத்தினான். கொஞ்ச நாட்களில் புஸ்பாவும் அவள் கணவனும் தங்கட மகனோட வெளி நாட்டில செற்றில் ஆகிட்டாங்கள்.

வெளியில வந்த நான் இருக்க இட மின்றி பிச்சை எடுத்துச் சாப்பிட்டன். சிடைக்காத நாளில் வெறு வயித்தோட இருக்கையில் என்டர மகளுக்கு கலி யாணம் என கேள்விப்பட்டு நண்பன் ஒருவனிடம் காசு வாங்கி கொண்டு பஸ்சில் ஏறி கொழும்பு வந்து வீட்ட தேடிப்பிடித்து மகளிடம் சென்றேன். மகளிடம் சென்று கதைக்க அவள்

“நீ யார்? போ வெளியால என்று சொல்லுறத்துக்கு முன்னால வெளியால போயிடு” என பேசவும் மனைவி வந்து “பிரவினா இவர் உன்ர அப்பா” என்றாள் “அம்மா, பிறக்க காரணமாக இருக்கிற வன் எல்லாம் அப்பா இல்ல, பெற்று வளர்த்து பிள்ளை கூட இருந்து ஆளாக் கிறவர்தான் அப்பா , அம்மா நீங்கள் வருத்தகாறி என்று கூட பார்க்காமல் உடம்பு சுகம் முக்கியம் என்று போட்டு இன்னொருத்தர் மனைவியோட குடும் பம் நடத்தினவர். இவரை அப்பா எனச்சொல்லி என்ன கேவலப்படுத்தா தேங்கோ. அம்மா உள்ளே போகலாம்” என அழைத்துச் சென்றாள். என்ற

மனைவி அழுறதப் பார்த்தேன். உன்ர கண்ணீரவீணாக்காதே அதற்குத்தகுதியா னவன் நானில்லை என நினைத்துக் கொண்டு நடைப் பிணமாக வெளியால வந்தேன்.

தெருவிலும் ரெயில்வேஸ்ரேசனிலும் பஸ்ராண்டிலும் பொழுத கழிக்கையில் தெழுநோயும் வந்து உடம்பு அழுகி ஒழுகுது. உடம்பு மட்டும் வாழ்வென அலைந்த எனக்கு கடவுள் தந்த தண்டனை. இப்ப வருந்துகின்றேன் என்ன பயன் கண்கெட்டாப்பிறகு சூரிய நமஸ் காரம் செய்தென்ன? செய்யாமல் என்ன?

“ஐயா உங்கள் ஏதாவது கொஸ்பிற்றல்ல சேர்த்து விடவா?”

“இல்லத்தம்பி வேண்டாம் எனக்கு தற்கொலை பண்ணவும் விருப்பமில்லை நான் செய்த கேவலத்திற்கான தண்டனையை முழுசா அனுபவிச்சு இயற்கையாக இறக்க வேண்டும்”,

“சரி ஐயா சாப்பிடுங்கோ”

“நன்றி தம்பி” என்றார் கண்ணில் நீருடன்..

தந்தது உன் தன்னை
கொண்டது என் தன்னை - சங்கரா
யார் கொலோ சதுரர்?
- திருவாசகம்-

பூனை வாங்கி

இப்படி என்னை கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது. நானும் ஒரு மனுஷி தான், எத்தனை வேலையை செய்றது. விடிஞ்சதிலிருந்து நானும் நிற்க கூட நேரமில்லாமல் வேலை வேலை என்று செய் திட்டுதானே இருக்கேன். உங்க கண்ணாலபார்த்துட்டுதானே இருக்கிங்க. எல்லா வேலையையும் ஒன்னாப் போட்டு ஒரு மனுஷியா செய்திட்டுத் தானே குளிச்சி ரெடியா எனன். இப்போ போய் இந்த அசிங்கத்தை என்னை சுத்தம் செய்யச்

ஜே. பிரோஸ்கான்

சொல்லுறிங்களே, மனச்சாட்சியே இல்லையா உங்களுக்கு.

“ஏய்! இப்ப என்னாடி உனக்கு, ஏலாட்டி விடுடி நான் பார்த்துக்கிறேன்.”

“ஓ... நான் உங்களுக்கு என்ன சொன்னாலும் கோபம் பொத்துக்கிட்டு வந்துடும். மற்றவன் படுற கஷ்டத்தை, வலியை கொஞ்சமாவது உணரணும். ஒழுங்கான ஆளுனடா நீங்க என்ன செய்திருக்கனும், குளிக்க போக முன் இந்த ஆட்டோவை திறந்து பார்த்து சுத்தம்செய்திருக்கனும். ஏற்கனவே ஒரு தடவையும் இப்ப டித்தான் அந்த பூனை மலம் கழிச்சி வச்சிட்டு போனது. அப்போவே நான் சொன்னேன் இந்த ஆட்டோவை ஒரு நல்ல படங்கு ஒன்றை வைத்து மூடுங்க என்று. அதை செய்றத விட்டுடு இப்போ என்னோட முறைச்சிக் கொண்டு வாறீங்க.”

“இங்கப்பாரு.. நீ போய் உன் வேலையைப்பாரு, நானே கிளின் பண்ணேன் என்று சொல்லிட்டேன் தானே. அப்புறம் எதுக்கு திரும்பத்திரும்ப கடுப்பேத்திக் கிட்டு இருக்கே நீ” என்று முனீஸ் மனைவியை நொந்து கொண்டான்.

நேற்று இரவிலிருந்து வழமைக்கு மாற்றமாக மேகம் கும்மிருட்டாக இருந்தது. கடுமையான மழை பெய்யப் போகிறதென்று மனதுக்குள் தோன்றிக் கொண்டே இருந்தது. எதிர்பார்த்ததைப் போலவே நேற்று இரவிலிருந்து சரியான மழை. விடியற்காலையில்தான் மழை விட்டது. பெய்த மழைக்கு வாசலில் தேங்கியிருந்த தண்ணி இப்போதுதான் கொஞ்சமாகக் குறைந்திருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் தூங்கச் செல்கின்ற போது வழமையாக ஆட்டோவை படங்கினால் மூடி விட்டுத் தூங்குவதுதான் வழமை. நேற்றும் அப்படித்தான். ஆனால் காலையில் முழுமையாக விடிவதற்கு முன்பு சொந்தக்காரர் ஒருவரின் வீட்டிலிருந்து மரண செய்தி. மனைவியின் நெருக்கமான உறவினர். அவர்களுடைய வீடு எமது வீட்டிலிருந்து வெகு தொலைவில் இருந்தது.

அவர்களின் வீடு தூரம் என்பதால் நானும் மனைவியும், மகளும் மய்யத்தை மையவாடிக்கு கொண்ட செல்ல முன்னர் போய் பார்த்து விடவேண்டுமென்பதற்காக இருக்கின்ற சில வேலைகளை அப்படியே கிடப்பில் போட்டு விட்டு இருக்கின்ற வேலைகளை முடித்து விட்டு அவசர அவசரமாகக் கிளம்பினோம். ஆட்டோவை வெளியே எடுப்போம் என்று ஆட்டோவின் படங்குகளைத் திறந்தால் பூனை ஆட்டோவின் முன்

சீட்டில் மலம் கழித்திருந்தது. இப்படியான நிகழ்வு ஆட்டோவில் இடம் பெறுவது இது முதற்தடவை அல்ல. பூனை மலத்தின் நாற்றம் தாங்க முடியவில்லை. குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. மகள் மூக்கை பொத்திக் கொண்டாள், மனைவியோ பத்தடிக்கு அப்பால் நின்றாள். இதனைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டுமென மனைவியிடம் சொன்ன தால்தான் ஆயிரத்தொரு விதண்டாவாதம் தங்கள் பூதாகரம் கண்டு கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பூனையை மட்டும் இப்போ இறைவன் என்ட கண்ணுள காட்டினான் என்றால் நடக்குறதே வேறு. எனக்கு வாற ஆத்திரத்துக்கு என்ன செய்வேன் என்றே தெரியாது.

“கும்மா புலம்பாமல் கெதியாக அதை சுத்தம் தான் செய்யுங்களேன், மையத்தை அடக்கக் கொண்டு போய்டு வாங்க. நோய்ல படுத்துக் கிடக்கும் போதும் பார்க்க போக கிடைக்கல. கடைசியா அடக்கம் செய்றதுக்கு முன்னால முகத்தையாவது போய் பார்ப்போம்.”

“ஏய்! வாய மூடு. நான் படுற பாடு எனக்குத்தான் தெரியும். காலங்காத்தால இங்க இப்படியொரு பிரச்சினை என்று பார்த்தால் உன்ட பாடு பெரும் பாடாய்க் கெடக்கு. என்ட கஷ்டம் எனக்குத்தான் தெரியும்.”

“இப்போ என்னா... இப்படியே சண்

டையாபிடிச்சிட்டு இருக்கப் போறிங்க அவசரமா சுத்தம் செய்தால்தானே நேரத்துக்கு போக முடியும்.”

“இப்போ நான் என்ன செய்திட்டு இருக்கேன். அதைத்தானே செய்கிறேன். நாற்றம் தாங்க முடியலடி. ஒன்னும் சாப் பிடவும் இல்லை. இதுல இந்த நாத்தம் வயிற்றை அப்படியே புரட்டிக் கொண்டு வருது.”

“இந்தாங்க இந்த துண்டை மூக்கில் கட்டுங்க. எனக்கு அந்த வாசம் ஒத்துக் கொள்ளுதில்ல. நீங்களே அதை துப்பரவு செய்யுங்க. நான் போய் தண்ணியும் சவர்க்காரத் தூளையும் எடுத்துட்டு வாறேன்”

“அதை செய் முதல்ல” இப்படி காலையில் மிகவும் சிரமமான அந்த நிகழ்வை ரொம்ப வருத்தத்துடன் செய்து முடிச்சிட்டு மரண வீட்டுக்குச் சென்று வீடு திரும்பினோம், ஆனால், போய்ச் சேருவதற்குள் மரணித்தவரை கொண்டு போய் அடக்கம் செய்து விட்டார்கள். எத்தனை கிலோ மீற்றர் ஓடி வந்த போதும் இப்படி நடந்து விட்டதே. கடைசி வரை மரணித்தவரின் முகத்தை பார்க்கவே முடியாமல் போய் விட்டது.

அங்கிருந்து வீடு வரும் வரை மனைவி என்னை முந்திரிக் கொட்டை போல வறுத்தெடுத்துக் கொண்டே இருந்தாள். அடிக்கடி திட்டிக் கொண்டே வந்தாள். அந்த வலியோடுதான் இப்போது இரவு

உணவை சாப்பிடும் போது அந்தப் பூனையை எப்படியாவது பிடித்து எங்காவது தூரக் கொண்டு போய் விட வேண்டும் என்று மனம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

.....

அந்தப் பூனையை எப்படியாவது பிடித்து விட வேண்டுமென்பதற்காக திட்டங்கள், போர்க்கால தந்திரங்கள், வேட்டை தந்திரங்களென, அத்தனையையும் கரைச்சி குடித்தவனைப் போல பூனையை பிடிப்பதற்காக திட்டங்கள் தீட்டியிருந்தேன். நிச்சயமாக இன்று இரவுதான் மன நிம்மதியாக உறங்கப் போகிறேன். விடியும் போது பூனையை பிடித்து விட்டேன் என்ற சந்தோசத்தில்தான் விழிப்பேன், என்ற நம்பிக்கையோடு உறங்கிக் காலையில் எழுந்து வந்து பார்க்கிறேன்.

ஆஹா..ஆ...ஆஹாஹா பூனையார் வசமாக சிக்கிக்கிட்டார். இனிமேல்தான் சம்பவம் இருக்கு. பூனையை உற்றுப் பார்க்காமலேயே தெரிந்தது. அது ஒரு பெண் பூனையென்று.

ஐய்யோ...ஐய்யய்யோ..

“என்னை எதுவும் செய்திடாதிங்க என் வயிற்றில் குட்டிகள் இருக்கு. நிறை மாத கர்ப்பினியாக இருக்கிறேன்” என்று அழத் தொடங்கியது அந்தப் பெண் பூனை.

“இங்கப்பாரு உன்னை என்னால இப்போ சத்தியமா மன்னிக்க முடியாது.”

“ஏன்? இப்படி இரக்கமே இல்லாமல் பேசுறீங்க?”

“ஓ... எனக்கு இரக்கமில்லையா?”

“அப்படித்தானே. அப்படியென்றால் ஏன் ஒரு நிறைமாத கர்ப்பினியென்றும் பார்க்காமல் இப்படி குரோதமாக பேசுறீங்க.”

“ஏய்! என்னா செய்றதெல்லாம் பண்ணிட்டு இப்போ என்னை ஈரமில்லை இரக்கமில்லையென்று சீன் போடுகிறாய்.”

“ஐயோ.. அப்படியில்லை.”

“அப்போ எப்படி..?”

“என்னை முதல்ல இந்த வலையில் இருந்து காப்பாற்றுங்க பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்”

“உன்னை எப்படி நம்புற..?”

“நம்பிக்கைதானே வாழ்க்கை ப்ரோ.”

“ஏய்... இங்கப்பாரு நான் ரொம்ப கோபக்காரன். என்னை கடுப்பேத்துனா...”

“ஐயோ...இவனை நமக்கு தெரியாதது போல கதைக்கிறான், இவனே ஒரு டம்மி பீஸ்ஸலி. என்னா முறைக்கிறான்”

“ஏய் ! பூணையே என்னா மைன்ட் பாய்ஸ் என்று சத்தமா பேசிட்டு இருக்கா?”

ஆஆஆ... ஆஆ

“ஐயோ அவ்வளவு சத்தமாவா பேசிட்டு டேன் பாஸ்.?”

“இப்போ உன்னை கைமா பண்ணப் போறேன் பாரு.”

“எசமானே.. அப்படி மட்டும் பண்ணி டாதே எசமானே.”

“ஆமா இப்போ என்னா நினைச்சா.?”

“நானா..?”

“நீயேதான்.”

“நீங்க ரெம்ப பெரிய மனுசரு நல்ல வரு வல்லவரு...”

“என்னா?”

ருருரு..

“அடச் சீ சொல்லு.”

“எதைப்பா சொல்ல.?”

“நான் ஒரு டம்மி பீஸ் என்றியே..”

“ஐயோ அதுவா ஒரு குழப்பத்திலே வாய்ல வந்துட்டு பாஸ், நீங்க ஒரு வீரனாச்சே..”

“ஏய் நீ என்ன ரெம்ப தூடாக்குறாய்?”

நான் தூடானேன்...

“எசமான் கோபம் வேணாம். நான் தான் உங்க மனைவி தார எச்ச சொச்சையெல்லாம் சாப்பிட்டுட்டு இங்கேயேதானே பாஸ் இருக்கேன், எனக்கு தெரியாதா பாஸ். ஆனால், ஒன்று மட்டும் சொல்லனும் பாஸ், உங்க மனைவி உங்களைவிட ரெம்ப தூப்பர் பாஸ்” என்று எள்ளி

நகையாடிக் கொண்டிருந்தது.

“என்னா... என்னாது...”

“ரொம்ப நல்லவங்க என்று சொல்ல வந்தேன்”.

“ஓ... அவளே உனக்கு சாப்பாட்டை போட்டு வளர்த்து விட்டுட்டு நீ வாந்தியெடுத்த அசிங்கத்துக்காக என்னை தீட்டித் தீக்கிறாளா? அவளுக்கு இன்னைக்கு இருக்கு. அவளை அப்புறமா வச்சிக்கிறேன்.”

“ஐயோ உண்மையை கூட சொல்ல முடியலயே.. இனி எச்சி சாப்பாடு கூட எனக்கு கிடைக்காதே... இந்த கடங்காரனாலே..”

“டேய் கடங்காரா...”

“என்னா பூனம்மா மறுபடியும் மைன்ட் பாய்ஸ்சா.”

“ம்ம்..ம்ம். இப்போ கேட்டு இருக்காதே நான் நினைச்சது.”

“உனக்கு ரெம்ப கொழுப்புதான்”

“ஐயோ வயிறு வலிக்குது”

“எசமானே என்னை அவுத்து விடுங்க. கக்கா போய்ற்று வந்து நம்ம ஆறுதலா பேசிக்கலாம்”.

“ஆ ஆ ஆ ஆ... ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ. உன்னை...உன்னை.”

“பாஸ்...பாஸ்...சத்தம் சத்தம் வேணாம் பாஸ், பயமா இருக்கு.”

“இப்போ நான் உன்னைக் கொல்லப்

போறேன்.”

“வேணா...வேணாம். அந்த முடிவு மட்டும் எடுக்காதிங்க பாஸ்.”

“இப்போ நான் என்ன பண்ணனும் சொல்லுங்க பாஸ். நான் உங்க ஆட்டோ வுலே வாந்தி எடுத்தது தப்புதான பாஸ். அதுவும் நீங்க கஷ்டப்பட்டுப் போட்ட தடையெல்லாம் மீறிப்போய் படுத்து அப்புறம் வாந்தி எடுத்ததும் தப்புதான் பாஸ். அப்படி நான் செய்திருக்கக் கூடாதான். என்ன செய்து.. அன்று நிலைமை அப்படி பாஸ்”

“என்ன நிலைமை அது? புதுசா ஏதோ யோசிச்சிட்டா போல.”

“சத்தியமா அப்படி ஒன்னுமில்லை பாஸ்.”

“அப்போ!?”

“அதுவா.. பாஸ்”

“ஏய்..!”

“இல்லை பாஸ் வலையை கிழிக்கல அரிப்பு அதுதான் சொறிஞ்சேன்”

“நீ சொறிஞ்சது போதும் நிலைமையை சொல்? உன்னாலே நான் அன்றைக்கு முழுதுமா எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன் தெரியுமா.? அந்த ராட்சசி பற்றி உனக்கு தெரிஞ்சி இருந்தும் இப்படி என்னை அவள் மாட்டி விட்டுட்டியே.

“ஐயோ.. அப்படியில்லை பாஸ். உண்மையிலேயே அன்றைக்கு என்ன

நடந்திச்சின்னா.”

“ஆமா ஏன் இவ்வளவு சோகம்?”

“ம்ம்.. நீங்க என்னாலே பட்ட கஷ்டமெல்லாம் என் மனக் கண்ணுக்கு முன்னாலே வந்து போச்சு அதுதான் இந்த சோகம்.”

“ஏய் உனக்கு ரெம்ப குகம்பு நீ உருட்னது போதும் அந்த நிலைமையை சொல்லித் தொலை”

“ம்ம்.. சொல்றேன்... சொல்றேன். கொஞ்சம் லைட்டா இந்த வலையை எடுத்திடுங்க பால்”.

“இங்கப்பாரு இப்போ நீ சும்மா என் நேரத்தை வீணடிக்கிறாய்”

“நான் இருந்த கோபத்துக்கு உன்னை கொன்றுட்டுதான் வேற வேலை பார்த்திருக்கனும்.”

“இல்லை எசமான் நான் சொல்லிடுறேன். எசமான் எனக்கு ஒரு டவுட்.”

“ஐயோ கடவுளே...”

“ஐயோ பாவம் அவரே கண்பீயுஸ் ஆகிட்டார்.”

“ஏய்...”

“நோ...நோ... கூல் கூல்”

“எசமான் என்னன்றா அந்த மூன்றா வது தெருல நாலாவது வீட்டுக்காரன் இருக்கானே”

“ஆமா கபூர் பொலிஸ் ஓய்வு பெற்ற வர்தானே.?”

“ஆமா..ஆமா..பால்”

“அங்கே அவர்ட மகன் ஆட்டோ ஓட்டுவாரே..”

“ஆமா அஜாத்..”

“ஆ..ஆ..அவர்தான்.”

“என்னா அவர்ட ஆட்டோவுலயும் அசிங்கம் பண்ணிட்டு செயயா வாங்கி கட்டினியா..?”

“ஐயோ பால் உங்களுக்கு இப்படி யொரு ஆசை இருக்கும்னு நினைச்சிக்கூட பார்க்கல.”

“அப்போ என்னா அவர்ட வீட்ல.”

“என்ன பால் ஊருக்கே தெரியும் பணக்கார வீட்டு பெண்ணொன்றை அவன் திருமணம் முடிச்சி அன்று சரியான தடால் புடால் சாப்பாடு போட்டது.”

“ஆமா அதுக்கு என்ன இப்போ?”

“அங்கேதான் பால் செம்மையா சாப்பிட்டு விட்டு வாரன். போறவனெல்லாம் வயிறு முட்ட சாப்பிட்டுட்டு கழிவை நிறையே விட்டுட்டால். ஒரு மலை போல சாப்பாடு குவிந்து கிடந்தது.”

“என்ன பால்! உங்க ஆட்கள் இப்படி கல்யாணம் என்ற பேர்ல உணவை மோசமாக வீணடிக்கிறாங்க.. அவங்க வீணடிச்ச சாப்பாட்டைத்தான் நானும் என் கணவரும் செயயா சாப்பிட்டோம்

பாஸ், என் கணவர் கடுவன் பூனை அப்பவே சொன்னது இங்கப்பாரு செல்லம்மா கண்டபடி சாப்பிடாதே அப்புறம் பின் விளைவு ஆபத்தா இருக்கும்னு. அதை அவர் சொன்னதற்கு கோபிச்சிட்டுதான் உங்க ஆட்டோவுல வந்து படுத்தேன் பாஸ், அதனாலதான் அந்த சம்பவம் நடந்துச்சு பாஸ். ஆட்டோவே விட்டு கீழே இறங்குறதுக்குள்ளேயே வாந்தி நீர் வீழ்ச்சியாய் அப்படியே சொட்டிட்டு பாஸ். அதனாலே அன்றிரவு நான் சரியாகவும் தூங்கல பாஸ்..”

“ஏய்...ஏய்... உன்னை நான் கொல்லாம விடமாட்டேன்.”

“ஐயோ..ஐயோ...காப்பாத்துங்க.”

“டேய் உன்னை வெட்டாமல் விட மாட்டேன்டா...”

.....

“என்னங்க..என்னங்க.. என்னாச்சு இந்த மனுஷனுக்கு யோவ் என்னையா இந்த காட்டு கத்து கத்துறா?”

“இங்கே பாருடி இங்கே பாருடி அந்த பூனையை ஒரு போடுல போட்டேன். அடப்பாவி மனுஷா... இந்த நடுராத்திரியிலே என் தூக்கத்தை இப்படி கலைச்சிட்டியே. பேசாமல் தூங்கு.”

இராவணி

“ஒரு மலையிலிருந்து ஒரு செங்குத்துப் பாறையின்மீது ஆபத்தான நிலையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறிய குடிசைக் கற்றிப் பருவக்காற்று வேகமாகச் சுழன்று சென்றது. உறுமிக் கொண்டிருந்த அந்தக் காற்று இன்னொருமுறை சீறினால் அந்தக் குடில் கீழே பசியோடு காத்துக் கொண்டிருந்த கரிய நீரோடைக்குள் சென்று விழுந்துவிடும். பிறகு நாங்கள் வெறும் சடலங்களாகவே கரை ஒதுங்கியிருப்போம். நான் வெறுமனே துடைத்தெறியப்பட்டுவிடுவேனா? தோற்க வேண்டும் என எனக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்ததா? அது அப்போது எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் வேறொருவனின் தலைவிதியை நிறைவேற்றுவதற்காக நான் பிறந்திருந்தேன். வேறொருவன் கடவுளாக ஆவதற்கு இடமளிப்பதற்காகவே பிறந்திருந்தேன்.”

அகரன் நாவலிலிருந்து

ஒரு பக்கக் கதை

அவள் அப்படித்தான்...

கண்ணம்மா அழுகின்றாளா....??? ஏன் அழுகின்றாள் ... ???

எல்லாம் அறிந்தவள் அவளின் தாய். வீட்டுக்கு வெளியே... அடை மழை....

இடி.. முழக்கம்.. மின்னல்....விக்கி அழுகின்ற சத்தம்... இரவு மழையின் குரலை மீறி... .. பளிச்சிட்ட மின்னல் ஒளி...

சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த நாள் காட்டி... ஆடி அசைந்து....

“ எங்க.. உந்த காலத்து இளசுகள் மூத்தவர் கதைகளை கேட்கப் போயினம் விழுந்து எழுந்தால் தான் இவையளுக்கு எங்கட அருமை தெரியும்.. ”

தாய்தான் பேசுகின்றாளா....???

“கண்ணனை எனக்கு நல்லாத் தெரியும். நீங்க சொல்லுகிற மாதிரி... ஊர் பேசுகிற

மாதிரி அவன் இல்ல... ” கண்ணம்மாவின் பேசாத குரலா இது...??? விக்கல்

விம்பலுடன்.... போதைப் பொருள் பாவனைக்கு எதிராக போராட்டம் நடத்தினவன்

தான் கண்ணன். கடைசியில்... .. போதை வியாபாரிகளின் தந்திரம் வென்றதால்..

அவனும்.. குற்றவாளி ஆக்கப்படுகின்றான். எத்தனை தடவைகள் அழுது, குளறி

கண்ணம்மா தாயிடம் கூறியிருப்பாள். ஆனால்..... கண்ணம்மா, ஊர் வாயை அடக்க

முடியாமல்... வெளியே மழை.. இடி.. முழக்கம் மின்னல்...

காதல்நினைகள் ...கண்ணனோடு திரிந்த சம்பவங்கள்.... அவளால் முடியவில்லை.

அடக்கமுடியாது..அந்த மழைச் சத்தத்தை வென்றது அவளது அழகுரல்.

பளிச்சிட்டது மின்னல். அந்த ஒளி... சுவரில் ஆடிக்கொண்டிருந்த நாட்காட்டியிலும்

மேய்ந்தது. நம்பிக்கையே வாழ்க்கை. நம்பினார் கெடுவதில்லை. அந்த வார்த்தைகள்...

கண்ணம்மாவின் தாயின் கண்களில்... அந்த நாட்காட்டி.... தாய் மகளைப் பார்த்தாள்..

கண்ணம்மாவின் காதல்.. அதில் உள்ள நம்பிக்கைகள்...

உண்மைகள் உறங்குவது உண்மையா???

வெளியே.... அடை மழை... இடி.. முழக்கம்.. மின்னல்... ஆரவாரங்கள்.... ..

உள்ளே.... மௌனம்.... தாயும் மகளும்...

காதல் கண்ணம்மாவை ஆசை பொங்கப் பார்த்தாள் கண்ணம்மாவின் தாய்.

திருமலை சுந்தா

LONDON PAGES

Life on the Moon

M. Thayalan

By 2050, humans will make remarkable advances in space exploration.

Scientists believe the Moon could be used as a habitat for humans with the right resources and technology.

Ayshnavi and Sonica share the dream of finding a way for humans to survive on the Moon. Researchers who know its challenges have studied the Moon's surface extensively. Ayshnavi raised a concern during a research discussion about how humans could survive on the Moon without oxygen.

So Sonica was like, "Yeah, I agree," but then she started telling me these wild theories about how to make our oxygen and live on the Moon. Can you believe that?

Diluxshan, this passionate scientist, found their talk interesting and shared how he believed humans could succeed on the Moon. He had spent years researching and testing

various methods, and he was determined to prove his idea.

“I disagree,” Diluxshan interrupted, joining the conversation. “I believe there are methods to produce oxygen on the Moon. We need to be creative and investigate different solutions.”

Diluxshan shared his ideas with Ayshnavi and Sonica about how the Moon’s environment can affect living organisms.

They wanted to test this using a monkey with any elements collected from the Moon.

Diluxshan advised Ayshnavi and Sonica to collect air samples from the scientist who visited the Moon last month to analyse its composition.

Ayshnavi and Sonica went and collected the samples and started the investigation with Diluxshan.

The team found a new element,

Aydigen, in the Moon sample.

They were testing with a monkey in a fake Moon place on Earth. They used the Aydigen thing they found on the Moon instead of oxygen.

The team watched the monkey’s health and behaviour closely through a live video feed. Everyone was super excited to see the outcome finally. Unfortunately, the monkey couldn’t handle the harsh conditions on the Moon, and as time passed, the team started losing hope. They felt pretty bummed out about it, but they didn’t want to give up just yet.

So they kept searching for a solution. Despite their best efforts, the experiment was a total failure.

Ayshnavi and Sonica researched Aydigen and discovered that it could support life but needed refinement and testing. They put much effort into making Aydigen better by experimenting with hundreds of mon-

keys.

The team found one monkey out of hundreds adapted well to Aydigen, showing humans can coexist with it.

This success overjoyed the team, ready to send two monkeys to the Moon.

Sakish, Aran, and Thusanth, who are skilled scientists, joined the team to share their expertise. Together, they carefully planned and executed the mission, knowing the risks involved.

After a long journey, the crew finally landed on the Moon's surface. They had fancy life support systems with air infused with Aydigen, which they kept an eye on, jotting down any changes. The human subjects did pretty well on the Moon, proving that with the help of Aydigen, humans can survive there. The monkeys also made it for

several hours. The team was super stoked about this fantastic achievement!

News of their achievement rapidly spread worldwide, captivating people's imagination and fueling humanity's desire to explore and colonise the Moon.

Ayshnavi, Sonica, Diluxshan, Sakish, Aran, and Thusanth worked hard to make Aydigen technology better and easier to use. They faced some challenges, but they didn't give up. They wanted to make it possible for people to live on the Moon, and their work was super crucial for making this happen.

And guess what? Thanks to their dedication, research, and hard work, we will now have a lunar colony! Thousands of people will live on the Moon, and Ayshnavi, Sonica, Diluxshan, Sakish, Aran, and Thusanth made it possible.

They helped us explore beyond Earth and discover new things. The Moon colony is thriving, and we're getting closer to exploring the cosmos. Ayshnavi, Sonica, Diluxshan, Sakish, Aran, and Thusanth can be proud of themselves for helping us make our dreams come true.

They made a booming industry on the Moon by using its natural resources. The colony became a centre of innovation, attracting scientists, engineers, and entrepreneurs worldwide.

tract the rich minerals and elements on the Moon for various purposes. Ayshnavi and her colleagues delved deep into understanding the Moon's geology and conducted extensive studies to identify viable resources.

Their efforts yielded promising

As the lunar colony continued to thrive, the scientists led by Ayshnavi remained at the forefront of research and development. They sought to further enhance the quality of life on the Moon and make it a sustainable habitat for generations to come.

results. They discovered vast reserves of helium-3, an isotope that held immense potential as a fuel source for advanced fusion reactors. They realised that harnessing this resource could revolutionise energy production on Earth and beyond.

It thrilled the science field as we planned to extract helium-3 from the Moon. Ayshnavi's team led the charge, collaborating with engineers and technicians to develop

One of their primary focuses was the exploration and utilisation of lunar resources. They could ex-

innovative mining and extraction technologies.

The team faced unexpected challenges while mining on the Moon because of its rough terrain and harsh environment. However, they persevered by using their collective knowledge and innovative thinking to overcome each obstacle.

The lunar colony flourished with a steady supply of helium-3, easing Earth's energy crisis. Ayshnavi and team developed advanced techniques to grow plants in lunar habitats, creating a self-sustaining food source using genetically changed crops and hydroponic systems. The once barren landscapes of the Moon transformed into lush gardens, a testament to humanity's ability to adapt and thrive in harsh conditions.

Ayshnavi and her colleagues continued to push the boundaries of knowledge, exploring the Moon

by conducting experiments and observations to expand our understanding of the lunar environment.

Their discoveries paved the way for further advancements in lunar science and technology.

Over time, the lunar colony grew into a bustling hub of activity, becoming a centre for scientific research, innovation, and cultural exchange. People from all walks of life came together, united by their shared fascination with the Moon and its possibilities.

Ayshnavi's team became revered figures, celebrated for their immense contributions to lunar colonisation. Their tireless dedication and unwavering commitment to scientific progress had shaped a future where humanity had found a second home among the stars.

As the scientists looked upon the flourishing lunar colony, they

couldn't help but reflect on their journey. They had come a long way from their humble beginnings, driven by a shared vision and an insatiable curiosity about the universe.

On the Moon, they focused on developing infrastructure and manufacturing capabilities. They wanted the Moon to produce what it needed and not rely on Earth. They worked with engineers to design and build mining, refining, and manufacturing facilities.

They made a booming industry on the Moon by using its natural resources. The colony became a centre of innovation, attracting scientists, engineers, and entrepreneurs worldwide.

As the lunar population grew, the need for efficient transportation systems became clear. Ayshnavi and her team spearheaded the development of a lunar transportation network that connected various settlements and mining sites. They designed and constructed lunar vehicles, utilising electric propulsion systems and autonomous navigation technologies to ensure safe and efficient travel across the Moon's surface.

The lunar colony became a hub for research in various fields, including astrophysics, space medicine, and lunar geology. Ayshnavi and her team continued to expand humanity's understanding of the Moon, uncovering its mysteries and unlocking its vast scientific potential.

The scientists Ayshnavi, Sonica, Diluxshan, Sakish, Aran, and Thusanth made impressive advancements while working on the lunar colony. Their work caught the attention of the United States government, which saw the strategic and

economic importance of lunar colonisation. As a result, the government invited the scientists to a top-secret facility in America to collaborate and offer support. The government briefed the scientists on a classified mission at the facility, which they had planned to gain a competitive edge in the global space race.

The government officials proposed a plan to keep the team's discoveries and advancements a secret so that America could maintain control over lunar resources and its global power status. This decision posed a moral dilemma for Ayshnavi's team who had dedicated themselves to advancing scientific knowledge for the betterment of humanity.

The team needed help with the conflicting ideals of progress and transparency versus the potential

benefits of aligning with the government. They ultimately prioritised the greater good rather than endorsing the government's plan.

Ayshnavi, the team's unofficial leader, spoke up firmly, expressing their stance.

"We cannot keep these discoveries to ourselves. Our mission has always been to advance humanity's understanding of the cosmos and benefit everyone, not just one nation. We must prioritise the progress of our species."

The government officials were unhappy with their response, but Ayshnavi and her team remained firm in their beliefs. To avoid the government's scrutiny, they devised a plan to share their findings discreetly with trusted individuals and organisations worldwide.

Using their extensive network of contacts and collaborators in the

scientific community, they leaked their research and discoveries through secure channels and encrypted communication. This resulted in the gradual spread of the truth beyond the control of the American government.

The revelations caused an uproar among governments, space agencies, and the public, leading to demands for transparency and equal access to the advancements in lunar colonisation. As a result, pressure mounted on the American government to reveal the full extent of the research and share it with the global scientific community.

The American government, taken aback by the public outcry and fearing the loss of credibility, had no choice but to reconsider its stance. They realised that withholding information and resources would only lead to isolation and condem-

nation on the international stage.

Reluctantly, the government released a statement acknowledging the contributions of Ayshnavi and her team. They conceded to the importance of collaboration and the shared responsibility of advancing humanity's knowledge of the Moon and beyond.

In a meaningful address, Ayshnavi expressed gratitude for global support and emphasised the need for unity and collaboration among nations to better humanity's future in space exploration. The disclosure of the team's research ignited a wave of international cooperation and collaboration. The once-secretive American government embraced the spirit of openness and partnership, realising the potential for mutual benefit and progress.

Appointment with Love

S.L. Kishor

By Six minutes to six, he was told the fabulous round-the-clock over the information booth in Grand Central Station. The tall young army lieutenant who had just come from the direction of the tracks lifted his sunburned face, and his eyes narrowed to note the exact time. His heart was pounding with a beat that shocked him because he could not

control it. In six minutes, he would see the woman who had filled such a special place in his life for the past thirteen months, the woman he had never seen yet whose written words had been with him and sustained him unflinchingly.

He placed himself close to the information booth, just beyond the ring of people besieging the clerks.

Lieutenant Blandford remembered one night in particular, the worst

of the fighting, when his plane had been caught amid a pack of Zeros. He had seen the grinning face of one of the enemy pilots.

In one of his letters, he had confessed to her that he often felt

Lieutenant Blandford did not hesitate. His fingers gripped the small, worn, blue leather copy of Human Bondage to identify him to her. This would not be love, but it would be something precious, perhaps even rarer than love — a friendship for which he had been and must ever be grateful...

fear, and only a few days before this battle had he received her answer. "Of course, you fear ... all brave men do. Didn't King David know fear? That's why he wrote the Twenty-third Psalm. Next time you doubt yourself, I want you to hear my voice reciting: "Yea, though I walk through the valley of the shadow of death, I shall

fear no evil, for Thou art with me..." And he had remembered and heard her imagined voice, which renewed his strength and skill.

Now, he was going to hear her authentic voice. Four minutes to six. His face grew sharp.

Under the immense, starred roof, people walked fast, like threads of colour woven into a grey web. A girl passed close to him, and Lieutenant Blandford started. She was wearing a red flower in her suit lapel, but it was a crimson sweet pea, not the little red rose they had agreed upon. Besides, this girl was too young, about eighteen, whereas Hollis Meynell had frankly told him she was thirty. "Well, what of it?" he had answered. "I'm thirty-two." He was twenty-nine.

His mind went back to that book — the book the Lord Himself must have put into his hands out of the hundreds of army library books sent to the Florida training camp; of Human Bondage, it was, and throughout the book were notes in a woman's writing.

He had always hated that writing-in-habit, but these remarks were different. He had never believed that a woman could see into a man's heart so tenderly, so understandingly. Her name was the bookplate: Hollis Meynell. He had gotten hold of a New York City telephone book and found her address. He had written, and she had an answer. He had been shipped out the next day, but they had gone on writing.

For thirteen months, she had faithfully replied and more than replied. When his letters did not arrive, she wrote anyway, and now he believed | loved her, and she loved him.

But she had refused all his pleas to send him her photograph. That didn't seem reasonable, of course. But she had explained: "If your feeling for me has any reality, any honest basis, what I look like won't matter. Suppose I'm beautiful. I'd always be haunted by the feeling that you had been taking a chance on just that, and that kind of love would disgust me. Suppose I'm plain

(and you must admit that this is more likely). Then I'd always fear you were going on writing to me only because you were lonely and had no one else. No, don't ask for my picture. When you come to New York, you will see me, and then you shall make your decision. Remember, we can stop or continue after that — whichever we choose..."

The girl in the green suit was walking quickly away.

One minute to six...

Then Lieutenant Blandford's heart leapt higher than his plane had ever done.

A young woman was coming toward him. Her figure was long and slim; her blond hair lay back in curls from her delicate ears. Her eyes were blue flowers; her lips and chin had a gentle firmness. In her pale green suit, she was like springtime come alive.

He started toward her, forgetting that she was wearing no rose. As he moved, a small, provocative smile curved her lips.

"Going my way, soldier?" she

murmured.

Uncontrollably, he made one step closer to her. Then he saw Ho Meynell.

She was standing almost directly behind the girl, a woman well past forty, her greying hair tucked under a worn hat. She was more than plump; her thick-ankled feet were thrust into low-heeled shoes. But wore a red rose in the rumpled lapel of her brown coat.

The girl in the green suit was walking quickly away. Blandford felt as though he were being split in two; his desire to follow the girl was so keen, yet so deep was his longing for the woman whose spirit had truly companioned. It upheld his own, and there she stood. Her pale, plump face was gentle and sensible; he could see that now. Her grey eyes had a warm, kindly twinkle.

*Lieutenant Blandford did not hesitate. His fingers gripped the small, worn, blue leather copy of *Of Human Bondage* to identify him to her. This would not be love, but it would be something*

precious, perhaps even rarer than love — a friendship for which he had been and must ever be grateful...

He squared his broad shoulders, saluted, and held the book toward the woman. However, even while he spoke, he felt choked by the bitterness of his disappointment.

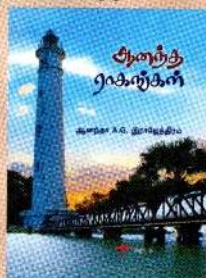
“I’m Lieutenant John Blandford, and you are Miss Meynell. I’m so glad you could meet me. May — may I take you to dinner?” The woman’s face broadened in a tolerant smile. “I don’t know what this is all about, son,” she answered. “That young lady in the green suit — the one who just went by — begged me to wear this rose on my coat. And she said that if you asked me to go out with you, I should tell you she’s waiting for you in that big restaurant across the street. She said it was some test. I’ve got two boys with Uncle Sam myself, so I didn’t mind to oblige you.”

(Thanks to S.L. Kishor, This story is from his short story collection)

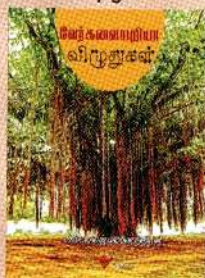
மகுடம் பதிப்பக வெளியீடுகள் - 2023

69

கவிதை நூல்

70

மரபுக் கவிதைத் தொகுப்பு

71

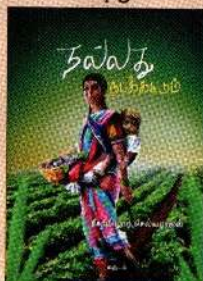
புதுக் கவிதைத் தொகுப்பு

72

நாவல்

73

சிறுகதைத் தொகுப்பு

74

சிறுகதைத் தொகுப்பு

75

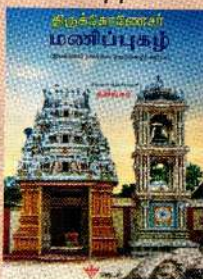
கட்டுரைத் தொகுப்பு

76

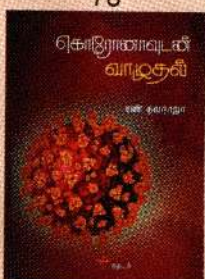
சிறுவர் நாவல்

77

பாமாலை

78

கட்டுரைத் தொகுப்பு

79

நாவல்

மகுடம்

பதிப்பக நூல்களை
பெற்றுக் கொள்ள
மகுடம் பதிப்பகம்,
90, பார் வீதி, மட்டக்களப்பு,
தொ.பே. இல.: 077 4338878

LUXMI
EDUCATION CENTRE

LEC

ENROLLING NOW

2022 / 2023

REGISTER
NOW

www.leconline.co.uk

0208 573 0368

07852 810 285

WHAT WE OFFER

01.

KS1 & KS2
Maths
English
Science

02.

KS3 & KS4
Maths, Physics
Chemistry,
Biology
Maths

03.

KS5
Puremaths
Mechanics
Statistics
Physics
Chemistry

Luxmi Education Centre, 101A Blyth Road, Hayes, UB3 1DB.

Web: www.leconline.co.uk Tel: 0208 573 0368

LEC Digital Designs